

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva.

2 Petr. 3:11

Den urkristna församlingens ideal!

Bibelstudium av Michael Dakwar sid 10

Förvirring bland ekumenikens talesmän

Analys av missionär Stig Andreasson sid 16

De hade topp-jobb

Reportage: Ulla Näsholm

Michael Dakwar var nyhetsredaktör på israeliska TV1 i Jerusalem och svenskfödda Nina jobbade på generalkonsulatet i samma stad.

Båda var evangeliskt troende och hade träffats genom Operation Mobilisering. Nina hade arbetat som volontär i olika länder och Michael var stationerad på huvudkontoret för OM i Haifa.

De gifte sig, fick två barn, Markus som nu är 11 år och Paul som skall fylla 14.

För fyra år sedan flyttade de till Sverige.

"Gud öppnade dörren, så kände vi det", säger Nina.

Michael fick ett erbjudande från OM att flytta till Sverige och i Stockholm vara med och starta en bibelskola för ungdomar från olika delar av världen som ville verka i muslimvärlden. Det handlade om att träna unga människor att nå arabisktalande eller muslimer med evangelium.

I Sverige fanns inte tillräckligt med intresse och det blev ingen bibelskola.

Michael är över femtio år och hans svenska inte helt tillräcklig för mediabranschen, där han förut haft sitt arbetsfält. Utsikterna för honom att hitta ett jobb i Sverige är inte stora.

Han säger:

-Jag har fått erbjudande om arbete som pastor, men det är inte mitt mål. Det är ingen biblisk idé att det ska fungera så.

-Äldstebröder skall tillsammans styra församlingen, så är det i Maranataförsamlingen och jag är tacksam för den gemenskap jag fått här.

-I bibeln kan jag inte se att pastorstjänsten skulle handla om ett avlönat arbete. Visst ser vi i Nya

Testamentet att det gjordes insamlingar för att tillgodose särskilda behov hos Herrens vittnen ibland – det är helt rätt, men därifrån till att det skulle vara en anställning är det långt.

Nina och Michael kom till Maranataförsamlingen genom människor de fått kontakt med i sitt närområde. De tog dem med till mötena. Besöken blev alltför många och nu är familjen ivrig och aktiv i församlingens tjänst.

Michael är israelisk arab och hans religiösa bakgrund är katolska kyrkan. Han berättar:

-För mig var det en utveckling kan man säga. När jag var barn kom ofta en troende kvinna på besök till vårt hem. Hon var judinna från Tyskland och hade varit gift med en kristen arabisk man. Nu var hon änka och tjänade i en lokal nytestamentlig församling. Hon betydde mycket för

oss och vi respekterade henne och den tro på Jesus hon hade. Hon inbjöd mig också till en barnbibelskola som församlingen bedrev.

-Tiden gick, och intrycket av henne, vad hon hade talat och vittnat om, fanns kvar. När jag var i 20-årsåldern gick jag, av ren nyfikenhet, till den församling hon var med i. Jag var med i möten ibland och efter en tid fick jag veta att kvinnan jag mindes från min barndom hade dött. Jag träffade hennes son som berättade för mig att mitt namn hade funnits med på en bönelista som modern lämnat efter sig.

-Jag blev väldigt gripen och fortsatte också att gå på mötena. Det tog en tid, men så småningom kunde jag se skillnaden mellan församlingens förkunnelse och liv och det som den katolska kyrkan representerade. Jag såg sanningen.

-Efter ungefär ett år, jag var då 21 år, blev jag omvänd och döpt till Kristus.

Det är en nytestamentlig församling av pånyttfödda kristna, både judar och araber. De samlas och väntar att Jesus Kristus skall komma tillbaka och hämta dem som hör honom till. I församlingen är mötena på hebreiska och alltid tolkade till engelska. Många har rysk bakgrund och oftast finns också tolkning till ryska

Michael är israelisk arab, blev omvänd vid 21 års ålder och är idag en gedigen bibellärare.

b i Jerusalem

Michael talar varmt om församlingen i Haifa, den församling som kommit att bli ett exempel man nämner för att visa att det är möjligt för judar och araber att ha gemenskap med varandra. Genom tron på Jesus Kristus kan försoning och gemenskap bli en verklighet - i Israel - landet Gud gav sitt eget folk.

Gäster i Rinkeby

Vi sitter i familjen Dakwars vardagsrum i förorten Rinkeby. Pojkarna talar engelska med Michael och svenska med Nina. Deras korta konversation handlar om att de ska ut och träffa kompisar och när de bör vara tillbaka hemma.

På ett bord står en buket med vackra blommor i vitt och blått. Det är ingen födelsedag som firas, Nina har fått dem som tack för en insats hon gjort i sitt jobb. Hon jobbar för Kristdemokraternas parti

och nu hade hon använt lördagen för att organisera och få möten och sammankomster att fungera.

Nina arbetar som tjänsteman i kd, ett jobb som ger henne tillräcklig utmaning för att trivas, och bra ekonomisk utdelning så hon kan försörja familjen.

Michael är "hemma-man" som han lite självvironiskt säger. Han hinner ändå arbeta ideellt som nattjour på hotell Pilgrimshems reception, eller ta ett praktiskt handtag, typ flytta möbler eller något liknande.

Ett exempel på hans praktiska handhavande av mark-tjänsten fick vi också se vid besöket i familjen.

Varmt pitabröd med aromatisk kryddblandning, färskost, oliver och små vårrullar

dukade han fram för oss som gästade deras hem.

"Sån här kvällsmat gjorde ofta min mamma," säger Michael och visar också på den kvarnsten han tagit med sig från Israel. På den malde hans mamma mjölet hon sedan bakade bröd av.

Michael är en genuin bibel-lärare, och har hebreiska och arabiska som modersmål. Han undervisar och predikar i församlingen. Den teologiska utbildningen fick han genom en tre-årig bibelskola i Chicago (USA) och Toronto (Canada). Predikospråket

är engelska, men i själavård och sociala kontakter är svenska språket helt gångbart.

Pastor betyder ju herde och det är han i ordets egentliga mening.

"Gud har i församlingen satt", står det i 1 Kor 12:28 Det är Gud som ger församlingen olika gåvor.

Nina och Michael med sin familj har växt in i församlingen och betyder mycket för gemenskapen. De ser människor, hälsar på alla och ger speciell uppmärksamhet till nyanlända. Enkelt uttryckt, inte agerande specifikt svenskt, som ju får en särskild betydelse när det kommer människor från olika delar av världen till församlingen.

Sjunga i kör och uppträda

Nina har arbetat som volontär inom OM sedan hon var 22 år och därefter bott i Israel i 15 år. Hennes dröm var från början att bli skådespelerska.

forts sid 13

Nina blev frälst i sin ungdom och har sedan både arbetat som volontär inom OM och bott i Israel i 15 år

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag, Bromma 2009

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**
 För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83
 Telefax: 08-98 21 39

Himmelska medborgare med himmelskt uppdrag

Text: **Berno Vidén**

För snart fyrtio år sedan förmedlade Arne Imsen en väckande appell om Jesu tillkommelse. Talet, som bland annat finns med på cd-skivan "*Jesus kommer*", var kort och komprimerat och innehöll ett brett spektra av händelser som idag äger större aktualitet än då budskapet förkunnades. Det handlade om den materialistiska kulturens bräckliga grund och snara undergång, något ekonomiska analytiker ofta påminner om idag.

Som en motpol till världens politik, där man med orättfärdighet bygger upp sina välfärds-samhällen, har Gud tagit ut ett folk, som i liv och gärning proklamerar Guds rikes politik som församlingens politik. I församlingen råder Guds styre och där härskar rättfärdigheten. Där finns vare sig fattig eller rik, men däremot en förnöjsamhet över Guds dagliga omsorg. Jesus sa:

-Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?

I världen är det militär och ekonomisk styrka som gäller samtidigt som man brottas med interna och mänskligt sett olösliga problem. Kris efter kris med gigantiska konkurser, konfiskerade hem i tusental, soppkök för att överleva, snart också hungerkatastrofer, sådana vi är vana att genom media se på behörigt avstånd, etc. avslöjar den bräckliga verklighet den rika delen av världen befinner sig i.

Orsaken är inte en depression eller en ekonomisk svacka i tillvaron, men att tiden för Guds vrede är inne. Omoral och förfall härskar i världen och grundvalarna är sedan lång tid tillbaka upprivna. För världen återstår inte längre något annat än en Guds dom.

Jesus sa att då allt detta börjar hända, så närmar sig också dagen för Guds barns förlossning. Det gäller att väl ta tillvara de tillfällen som

ges och intill änden proklamera det budskap som är det enda som kan ge människan ett sant framtidshopp: Jesus kommer!

Du bär en bild i ditt liv; antingen kejsarens eller Guds. Du kan omöjligt tjäna båda två. Om du av hela ditt hjärta ger Gud vad honom tillhör är du förlorad för världen. I det romerska riket var lojaliteten till kejsarens politik inte förhandlingsbar. Den som inte erkände honom som gudomligt överhuvud utsatte sig själv för omedelbar fara. Då Jesus stod anklagad inför Pontius Pilatus var det landshövdingens lojalitet till kejsaren som bidrog till att den orättfärdiga dödsdomen utverkades. Judarna ropade: "*Giver du honom lös, så är du icke kejsarens vän.*" Översteprästerna gick så långt i sitt hat mot Jesus att de i lojalitet med det romerska kejsardömet utropade: "*Vi hava ingen annan konung än kejsaren.*"

Mitt rike är icke av denna världen! sa Jesus. Världen försöker med ena handen fånga Guds barns uppmärksamhet och uttrycker hur väl församlingen behövs för att bygga upp en dragligare värld samtidigt som den med andra handen ivrigt förnekar och motarbetar det som är Guds kraft till frälsning, nämligen korsets budskap. Utan korset kan ingen mänskliga uppleva sann befrielse och rening från synden.

I sitt profetiska tal från 1970 gav Arne Imsen bland annat följande uppfordrande hälsning:

-Vi vet att Jesus kommer. Förmodligen lever du och jag i den generation som kommer att få vara med om detta bokstavligen. Och ändå kan människor ägna sig åt något sådant spegelfäkteri som politiskt arbete och social verksamhet, som inte är någonting annat än ett utanpåverk, när Jesus kommer! Vi vet det här. Gud, hjälp oss så att vi inte gör oss skyldiga till förräderi på det sättet att vi lojalt underordnar oss världens ande och förtiger denna sanning, som behöver ljuda som ett midnattsskri genom hela världen: *Jesus Kommer!*" ■

Den levande Gudens församling

Predikan av Arne Imsen 1992

Det heter i 1 Tim 3 från vers 14:
-Detta skriver jag till dig, fastän jag hoppas att snart få komma till dig.

Jag säger dig, det är bråttom. Man måste snabbt få tag i sanningens ord, så man inte påverkas av andra budskap som tävlar om vår uppmärksamhet.

-Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste. (1Tim 3:15)

Det är bråttom. Man måste få kunskap. Man måste bli informerad, välorienterad så att man vet vad som gäller för livet och gemenskapen. Lägg märke till uttrycket Guds hus. Det finns enormt många hus att söka sig till. Både symboliskt och konkret. Det är nödvändigt att vi har någonstans att söka oss till. Det handlar om gemenskap på flera plan. Vi har hus dit vi kan gå. Vi har vänner, vi har andra att söka oss till. Då vi har hjälpbehov, vet vi att vi kan söka oss till olika hus. Det finns institutioner där vi kan få hjälp för olika behov. Men här lägger du märke till: Guds hus. Vad är Guds hus? Var ska man söka Gud? Eller var bor Gud? Var finns han? Det var en viktig fråga. Här säger aposteln till den unge mannen Timoteus att hans församling är Guds hus, där finns han. Så förklarar han att det hus han beskriver och talar om är den levande Gudens församling. Det finns också andra hus. Vi skulle kunna säga: det finns hus där livet härskar och där döden härskar. Det finns hus där livet regerar, där man upplever livets skapande krafter. Och så finns det hus där dödens

fördärvbringande krafter verkar i sinnet, i hela vår varelse. Känslomässigt och tankemässigt. Döden påverkar hela vår vilja, så vi blir influerade och präglade av döden.

Där livet härskar finns en alldeles särskild atmosfär. Den är förtätad, man känner när man kommer in i den atmosfären att den är uppbyggande. Det förnims att här härskar Gud, här bor Gud, här verkar Gud. Han bor inte i hus byggda av människohänder, men människan själv kan bli ett tempel där Gud bor.

När dessa levande stenar som bibeln talar om blir inplacerade i sitt rätta sammanhang kommer de att tillsammans fungera som Guds hus och möjliggöra Guds närvaro. Det är detta vi behöver. Det finns många gudar i världen som härskar, dominerar och regerar. De finns i alla sammanhang där man möter den besatta människan, som är präglad av sitt gudsförhållande. Men tänk, den levande Gudens hus! Finns det något högre och bättre än liv? Du kan försöka jämföra och välja. Ingen säger välkommen till döden. Vi väljer livet. Vi upplever att Gud verkligen inte är långt borta när vi upplever livet. Han är så nära så han kan fylla vårt inre med sitt eget liv. Han kan befria oss från den förfärliga vanmakten,

apatin, olusten, självföraktet, passiviteten och lyfta oss upp på ett annat plan så vi får ett nytt, gudomligt perspektiv på tillvaron och vårt eget liv. Det är helt enormt. Livet är Gud. Detta gudsliv finns där han bor. Han bor i höjden, står det, men han finns också hos alla dem som åkallar honom med ett ödmjukt hjärta. Vi kan säga: Herren är min herde. Alltså kan du och jag få ett högst personligt förhållande till Gud, umgås med Gud. Han blir i egentlig mening vår Fader.

Om vi läser vidare i Paulus brev till Timoteus, så hör vi en märklig ton som är värd att fundera på. Hur bör man förhålla sig där Gud är? Kan man lära sig att umgås med Gud och hans folk? Det finns vissa grundläggande förutsättningar. Guds församling är sanningens grundfäste och stödjepelare. Där inställer sig genast problemen. Vi kommer från en värld och lever i en värld som är alldeles förtätad av livslögner. Faktum är att vi är influerade av dessa lögnar i större eller mindre utsträckning. Vi vet hur dessa livslögner förändras från dag till dag. Det kommer ständigt nya filosofier, idéer och inspirationer som vi tror på. Och de ger oss löfte om frihet, självständighet, jämlikhet; jag vet inte allt. Vi vet av erfarenhet att det ständigt leder fram till

Det är bråttom. Man måste få kunskap. Man måste bli informerad, välorienterad så att man vet vad som gäller för livet och gemenskapen.

djup trældom. Det är lögnens natur. Den gör oss besvikna, och det värsta som kan drabba oss i tiden, det är att man aldrig kan tro på någon. Man kan inte lita på ens sina närmaste. Vad värre är, man kan inte lita på sig själv, därför man är så bräcklig och har förfärliga problem på grund av det förmörkade förståndet, som Bibeln säger. Så möter vi församlingen, som märkligt nog borde vara vår vän, men uppfattas som vår fiende. I församlingen härskar sanningen – den ska härska där. Församlingen är sanningens grundfäste och stödjepelare, och då är det helt andra värden som lyfts upp. Ett helt annat synsätt och talesätt. Man börjar tala sanningens ord. Sanningen leder till frigörelse. Kärleken har sin glädje i sanningen. Därför kan man ibland uppleva en slags fientlighet. Vad beror det på att det är så svårt att känna frid i gemenskapen med syskonen? Det beror på att det finns ett moment som leder till fiendskap. Det är lögnen, livslögnen. Det heter att om sanningen får göra eder fria, så bli ven i verkligen fria. Sanningen är inget regelsystem, utan den är personifierad i Jesus Kristus. När vi möter sanningen, så möter vi en person som vill befria oss från lögnerna. Han vill ta hand om oss så att vi kan likbildas med honom. Är det inte så att detta sanningens ljus längtar vi alla efter? Vi vill inte bedra, vi vill inte stå där självbedragna, utan vi vill uppleva denna sanningslidelse och befrielse från lögnens våndor och makt. Det är bara Jesus som kan ta itu med lögnen i vårt väsen; frälsa och befria. Det gör han, när vi åkallar hans namn. Tänk hur människor lider av lögnen och vad den åstadkommit i mänsklighetens historia.

Församlingen är den levande Gudens församling, den är sanningens stödjepelare och grundfäste. Det är faktiskt så att församlingen består av individer. Dessa individer måste ha en väsensgemenskap, väsenslikhet; annars går det inte. Det kallas den nya naturen, och bibeln förklarar den nya naturen. Den har en väldig makt, konungsligt välde i liv. Det är svårt att dra förbi dessa viktiga uttryck. De står där och markerar något oersättligt. Därför det går inte imitera det. En konungslig myndighet, välde och makt. Ett konungsligt välde i liv, vilket innebär att vi befrias ifrån den skuld vi har upplevt då vi kommit underfund med lögnen i vårt väsen och våra synder. Det innebär också att vi genom detta konungsliga

välde i liv fått makt så att vi inte blir återfallsförbrytare. Faller tillbaka i det gamla och försöker med andra krafter kravla oss ur eländet. Det finns en rening ifrån skuldkänslorna. Det finns också en makt som kan bevara oss så att vi inte faller tillbaka till det gamla livet, utan får leva det nya livet i gemenskap med Herren Jesus Kristus.

Låt denna bekännelse tränga in i ditt inre och fylla hela din inre människa. Man kan bära på en dold längtan efter något annat. Bättre luft, andra vyer. Det är ganska normalt att man har en längtan till något. Någon speciell plats, till exempel. Men det finns en längtan som är mycket starkare än något annat. Längtan efter renhet och frihet. Att få känna sig ren från smutsiga tankar, orena handlingar och smutsiga ord. Det är längtan till en reningskälla. Därför att man har mött sanningen på något sätt. Och upptäcker: Det är förfärligt att jag kan tänka så orena tankar. Att jag inom mig kan hysa så otäcka, olustiga tankar. Det är bedrövligt att jag kan tillåta mig så smutsiga handlingar. Det är inte säkert att någon vet om det, men samvetet dömer. Hur ska jag bli av med den här äckliga känslan av skuld? Hur ska jag komma ur den här situationen att det goda jag vill, det gör jag inte. Märkligt nog, så räcker inte krafterna till för det

talar med triumf om att slaven blir fri, löses från fångenskapen, får tillbaka sitt människovärde, lyfts upp ur träsket, får fötterna placerade på en klippa, får leva i en ny atmosfär, en ny livsluft och utstråla en gudomlig härlighet. Detta är oerhört, men sant!

Denna trosbekännelse, som man uppenbarligen sjöng i gudstjänsterna i urkristen tid var tonsatt. Jag har läst den för mig själv åtskilliga gånger, och den är alltid lika underbar och har exakt samma genomslagskraft. Den bryter ner det onda och bygger upp den nya skapelsens verklighet. Först står det alltså om Guds församling, sanningens stödjepelare och grundfäste. Så kommer det i nästa vers:

-Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet...

Stryk under uttrycket ”gudaktighetens hemlighet”. Vad säger oss egentligen det ordet? Är det inte så att världen inte tillskriver Gud någon betydelse? I varje fall mycket liten betydelse. Det är sanningen. Men vad vet egentligen världen om gudaktighetens hemlighet? Ingenting! Eftersom världen ingenting vet om denna gudaktighetens hemlighet väljer den, av logiska och naturliga skäl, att fullständigt reducera Gud till ingenting.

Hur började du denna dag? Hur går du till ro när kvällen kommer? Hur startar du ditt arbete? Startar du i Jesu namn? Har han någon betydelse för dig;

Bibeln talar med triumf om att slaven blir fri, löses från fångenskapen, får tillbaka sitt människovärde, lyfts upp ur träsket, får fötterna placerade på en klippa, får leva i en ny atmosfär, en ny livsluft och utstråla en gudomlig härlighet. Detta är oerhört, men sant!

goda. Men det onda, som jag inte vill, det gör jag. Så visar det sig att jag i realiteten är en slav. Civiliserad, men dock slav. En troende, men fånge i tankelivets bojar, känslolivets skuldupplevelser, viljelivets upplösning och sammanbrott. Det är otäckt tala om detta.

Här får du det sanna svaret. Jesus är här, han allena är befriaren. Alla de reningsmedel som kan hjälpa dig, erbjuder han dig i detta ögonblick. Du är inte sämre eller bättre än någon annan. Detta är generellt, allmänt. Bibeln

Jesus, som Gud har givit oss? Vågade du anförtro dig denna dag åt honom, gav du honom en möjlighet att komma till dig, vägleda dig, hjälpa dig, så att du när dagen är över kan säga: Tack gode Gud att du hjälpt mig så underbart idag. Det finns en hemlighet här. Det är inte bara att hålla för sant att Gud existerar. Det finns en hemlighet, och du äger den som din. Du vet hur kärlekens makt kan förändra en människa. Två människor som älskar varandra, bär på en hemlighet. Kärlekens hemlighet. De älskar

varandra och talar med varandra på ett hemlighetsfullt sätt. De förstår varandra och umgås med varandra på ett hemlighetsfullt sätt. Man skulle också kunna säga något mystiskt.

-Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet. Hur ska man kunna beskriva och uttrycka den? Vill du veta mer om den, så läs Bibeln. Hur kan vi älska Jesus med en ousäglig kärlek och en ousäglig glädje, fastän vi aldrig har sett honom? Det är en hemlighet. Den som mött Jesus är förändrad, är annorlunda. Han bär på en högst personlig hemlighet. Ett individuellt kärleksmöte med Frälsaren ändrade allt.

Denna hemlighet du bär på, gör dig enormt privilegierad. Ta ett exempel. När vi har svårigheter och problem, vilket alla människor upplever, så har vi ett vapen, som världen inte förfogar över. Vi kan bedja. Du kan bedja i Jesu namn, och veta att Gud, din Fader lyssnar på dig. Ett hemlighetsfullt förhållande mellan dig och honom. Han har gett dig löften. Han visar sig vara trogen och trofast. Han överger aldrig sina löften. Du bär på denna hemlighet, att när världen strider och slåss, ävlar och tävlar, så har du frid i ditt hjärta, för du vet att han har lovat ta hand om dig. Är du medveten om detta? Det är ditt privilegium. Du bär detta inte som en teologi eller teori, du bär det som en hemlighet, vilket är en maktfaktor i ditt liv. Vad är det som gör att det lilla kornet när det läggs ner i jorden så småningom växer upp och mångmultiplikeras i nya korn? Det är livets hemlighet. Och när det ser ut som om dödens krafter skulle gå över vårt liv, är det inte en ny fas, visst inte, det är ett nytt liv som växer fram och demonstrerar gudsnärvaron. Maranata!

Vad är det som gör att vi oroas och ängslas och plottar bort oss i oväsentligheter? Är det inte så att vi misstänker att det inte håller. Är det så säkert att detta gäller mig och mitt liv? Du måste få den här hemlighetsfulla livskraften in i ditt väsen, så att även om hus och andra ting kan bäva, så har du en inre frid som ger dig styrka. Du har en frimodighet som gör att du kan möta framtiden med hopp. Du tillhör honom och han tillhör dig. Han har inte sagt att vi ska bära honom eller hans verk. Han har sagt att han ska bära oss. I den här hemligheten ligger livet, funktionen, resurserna, framtiden. De sista verserna i 1 Tim 3:

-Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet – här har vi hemligheterna, utlagda och förklarade. Varje mening öppnar för oss en värld av gudomliga realiteter. Det heter:

Har han någon betydelse för dig; Jesus, som Gud har givit oss? Vågade du anförtro dig denna dag åt honom, gav du honom en möjlighet att komma till dig, vägleda dig, hjälpa dig, så att du när dagen är över kan säga: Tack gode Gud att du hjälpt mig så underbart idag.

Han som blev uppenbarad i köttet, - vem han är, är det ingen som ifrågasätter. Det kan självklart inte vara någon annan än Jesus Kristus. Så får vi reda på hans historia, hans ursprung, när han kom och varför han kom, vad han uträttade, vad han är och vad han gör. Då upptäcker vi att det är han som uppfyller allt i alla.

Det stora problemet med varje människa är att hon är så tom, upplever sig så tom. Livet är meningslöst och intetsägande. Hon skulle vilja ha mera. Så tänker man efter och räknar upp vad man egentligen skulle vilja ha mera av. Så blir det klart att Jesus är källan. Han har sagt att det ska springa fram en livskälla i eder, som Skriften säger. Det religiösa sammanhanget är så tomt. Det profana sammanhanget är så tomt. Det är så tomt i politiken och kulturlivet. Det är tomt i gemenskapen. Om det ändå kunde bli någon mättnad, att törsten kunde släckas. Vi vill alla få livsglädje, helhet. Det tomma kärlet måste fyllas. Jesus har sagt: Jag är. Jag är livets bröd, livets vatten. Jag är vägen, sanningen och livet. Jag är uppståndelsen. Jag är allt du behöver. Det finns så oerhört mycket. Han längtar efter att fylla dig. Men försök att fylla ett glas som man vänder botten upp på. Botten har sin funktion, för det ska inte vara någon perforerad källa. Den måste fyllas så att det flödar över. Vi måste kunna mättas och dela med oss. Det hjälper inte hur mycket jag försöker fylla ett kärl som vänder botten upp. Det kommer inte in en droppe. Det heter så enkelt och klart: -Öppna din mun så jag

kan fylla den! Vi har en slags konstig fromhet. Vi gör precis motsatsen. Vi stänger munnen och vänder botten till. Och så väntar vi att Gud ska fylla oss. Öppna munnen, människa! Du kan ju

börja med att säga: Tack Jesus! Så kan du säga det en gång till, och igen. Och under tiden du gör det, börjar du upptäcka att du vände på kärlet! Istället för att vända öppningen neråt så öppnar du uppåt! Det är tron som förhåller sig till Jesus på ett sådant sätt så du kan ta emot vad han har att ge. När Gud riktigt vill skölja sina välsignelser över oss, så gömmer vi oss under tvivlets paraply så att inte en droppe når oss. Vi måste öppna för att något ska kunna komma in i oss. Om vi vänder oss till honom, så gör vi den erfarenheten att han håller det han lovat med avseende på vårt liv. Det heter:

-Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: "Han som blev uppenbarad i köttet..." – där ligger en oerhörd hemlighet som vi måste påminna varandra om med förnyad styrka. Smaka på detta: Han som blev uppenbarad. Ett oerhört mäktigt ord. Men det räcker inte med att han blev uppenbarad. För även om han blev uppenbarad skulle vi aldrig kunna tillägna oss det, men han blev uppenbarad i köttet. Därmed har det förts ned på ett plan att vi kan tillägna oss det.

Gud blev människa. Gud förstår människan. I Hebréerbrevet står klart att han blev frestad och prövad i allt liksom vi, men dock utan synd. Det står att han kan frälsa alla som kommer till Gud genom Honom. Stava på uttrycket *alla*. Alla blir aldrig något annat än alla – fram och baklänges. Gud har uppenbarat sig, avslöjat sig för oss på ett sådant sätt att vi kan få gemenskap med honom.

Vi kan få gemenskap med honom på ett personligt plan och samtala med honom om vårt livs alla angelägenheter.

Hur tokigt det än kan verka för andra människor, så förstår han och vet. Pris ske Gud. Men Jesus är ingen psykoterapeut som använder psykoanalys; han är Frälsare. Till detta ämbete är han präst, profet och konung, vilket innebär att han äger all den makt på alla områden där vi står hjälplösa. Därför kan han frälsa oss.

Om jag skulle komma och ge dig en miljon, är det mycket möjligt att ditt ansikte skulle spricka upp och du skulle tycka att det var en svindlande upplevelse. Jag hade hjälpt dig och du hade fått löst många av livets problem. Men en miljon svenska kronor är ju ingenting i jämförelse med de värden Gud har gett oss för att befria oss ifrån den skuld vi hade. Vad då för något? Jo, Jesu blod! Vad betyder Jesu blod för dig? Det är värdebeständigt, och devalveras aldrig! Dollarn devalveras, kronan och pundet. Man kämpar tappert för att försöka upprätthålla värdet. Ändå kommer devalveringen, och problemen tilltar. Men Jesu blod är värdebeständigt. Det är inte riksbanken i Sverige eller världsbanken som har fastställt det värdet, utan Gud. Det heter att Jesus har köpt oss åt Gud med sitt blod. Det är värdebeständigt och räcker till. Han köpte oss inte på avbetalning, han har erlagt kontant betalning och betalningsmedlet är Jesu blod. Jag kan säga så här: Jesus är en lagfaren ägare till min kropps tempel. Han har bestämt om det här gamla rucklet att det ska bli ett tempel för den helige Ande. Han har sagt: Jag vill bo ibland eder, jag vill vara i eder, jag vill leda eder.

-Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: "Han som blev uppenbarad i köttet – halleluja, halleluja! Jesus sa till lärjungarna: Ni ser på de här husen, och visst är de stora och underbara, men här ska inte lämnas sten på sten! Här ska allting röjas undan. Och alla blir förvånade och förskräckta. De ville döma honom för hädelse och förakt för deras heliga traditioner och tempel. Men när Jesus talade om att han skulle bygga upp det på tre dagar, så var det sin kropps tempel han talade om.

När de inviterade Jesus att inspektera och värdera templet, sa han: här är mera, mycket mera! Han talade om sin kropps tempel. Du kan göra dina jämförelser och dra dina slutsatser. Här är mera än Salomos och Herodes tempel, här är mera än

Här är mera än Salomos och Herodes tempel, här är mera än hela Gamla Testamentets gudstjänstliv. Här är mera; här är Jesus Kristus som fyller alla behov i härlighet.

hela Gamla Testamentets gudstjänstliv. Här är mera; här är Jesus Kristus som fyller alla behov i härlighet. Och han har gjort sig tillgänglig för oss. Han har kommit i köttet. Han kommer inte med en bönebok eller några teologiska teorier och läror. Nej, han kommer med liv och ger sig själv åt oss. Han blev det livets bröd som blev brutet för vår skull.

-Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.

Vad betyder det för oss hur det går för vår konung? Om vår konung och drottning blir bortförda från landet, vad innebär det för medborgarna? Vår framtid i landet kommer att påverkas på ett ohyggligt sätt om vår konung blir bortförd och man tar tronen för honom. En fruktansvärd situation.

Hela vår framtid är bestämd av hur det går med Jesus. Riket – inte Sveriges rike i det här fallet, men Guds rikes framtid bestäms helt och hållet av hur det går med Jesus. Och vad vet vi om Jesus? Att han som blev dömd av mänskligheten blev erkänd i höjden. Han som människorna dömde till döden, honom gjorde Gud till Herre och Messias. Och efter fullbordat försoningsverk gick han till Fadern och tog platsen på majestätets högra sida. Han har varit utsatt för fruktansvärda attacker under hela historien, men han sitter på tronen! Han ska sitta där. Han ska göra hela jorden till sin fotapall. Så länge han sitter på tronen, är vår framtid trygg. Ingen kan ta makten ifrån honom "*Mig är given all makt i himmelen och på jorden*". Han är på tronen. Han utövar sitt herravälde. Han är här. Så länge han är på tronen, är det tryggt. Han är inte detroniserad. Det är inte Satan som härskar, än om det ser så ut här i världen. Han är denna tidsålders gud, han är denna världens furste. Men den Smorde, den som Gud har insatt på Sions berg, han är på tronen. Och det är

detta vi måste bekänna med frimodighet i varje situation.

"*Han som blev uppenbarad i köttet*". Vi kan förstå honom, vi kan ha kontakt med honom och gemenskap med honom. Han är lika oss. "*Rättfärdigad i anden*." Han blev prövad på alla nivåer och förklarad rättfärdig. Dvs, allt han belastades för, det avvisades. Han blev prövad, och bevisad vara utan synd. Därför kan han också fullkomligt frälsa dem som kommer till Gud genom honom. "*Sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten*".

Sist och slutligen vill jag påminna om ett ord i Hebr 10:23

-Låt oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast. Och låt oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar; låt oss icke överge vår församlingsgemenskap, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra - detta så mycket mer som I sen huru "dagen" nalkas. (Hebr 10:23-25)

Trosmänniska – främling i tiden – håll fast, oryggligt! Dagen nalkas. Den stora dagen nalkas, och vi når målet för vår tro: vår själs frälsning. Dagen nalkas. Låt oss hålla fast och inte låta någon få oss ut ur Guds plan, Guds vilja! Håll fast än om det ser svårt ut.

Oryggligt betyder utan att backa. Vi ska inte backa, vi ska framåt. Då måste vi hålla fast. Det kommer saker och ting som vill få oss bakåt, men vi håller oryggligt fast. Håller fast vid bekännelsen. Vi är vad vi bekänner. Nu ryggar vi inte, vi backar inte, vi ska framåt i Jesu namn på trons väg.

Kom ihåg att sist och slutligen skall det bevisas att Gud är trofast. Det ska bevisas att han är mäktig att hålla det han lovat. Det ska avslöjas och uppenbaras. Dagen nalkas, och den nalkas med hast. ■

En hälsning från de norska fjällen

Gertrud Johansson skriver från skolungdomsveckan i Norge

Efter en lång bilresa genom Norges vackra dalgångar strävade bilarna uppåt, uppåt, uppåt.

-OH, vad högt! är vi inte framme och uppe snart? undrade vi. Jodå, till slut låg platsen, där Jotunfjell leirskole håller till, framför oss. "Raubergstulen" heter den egentligen, där Pilgrims-folket detta år anordnat skolungdomsvecka. Vilket ställe! Där hade förr en fäbodvall legat, nu var där byggt ett fint fjällhotell med gott om plats för oss alla, ett sextiotal förväntansfulla barn, ungdomar och vuxna. Där var så oerhört vackert med snöklädda mäktiga fjälltoppar åt alla håll. Vi var ovanför trädgränsen. Luften var ren och klar, stillheten mycket påtaglig för oss stressade storstadsbor. På sena kvällen kunde man gå ut och se på en storslagen stjärnhimmel. Vilken mäktig Gud vi har!

*"Vi är här för att sjunga.
Vi är här för att komma samman i Guds hus.
Vi är här för att lära.
Vi är här för att prisa Gud."*

Så lød en sång som vi fick lära oss. Den beskriver precis hur det var. Tillsammans sjöng vi och prisade Gud för allt vad vi var värda. Varje dag hade vi tre möten. Undervisningen handlade mycket, ja nästan genomgående om Jesus. Hur han kan förvandla en människa, hur han räknar

annorlunda än vi. Vilket värde han ser i det lilla en människa kan ge till honom. Han är den allra bästa skatten, han är herden som söker den förlorade och han är vår konung och Herre. Guds Ande ledde det att bli samstämmigt fast vi var många som undervisade. Det var Robin, Gertrud, Lill, Tone, Elisabeth och JanEgil av de som varit med i många år. Tidigare elever, som nu själva var med och undervisade, var Michael, Roger, Paulus, Camilla, Rachel och Samuel. Guds verk går vidare och det är mycket glädjande.

Mellan mötena var vi ute i backarna och spåren. Vädret var fint och alla hade roligt. Några tog sig upp på de närmsta fjälltopparna och fick njuta av utsikten. Barn från Irak, Iran och Litauen fick för första gången prova skidor i norsk miljö. Många tävlade med pulka eller skidor om kvällens chokladpris och andra byggde snögrottor i den djupa snön. Sedan var det skönt att komma in och värma sig vid brasan i matsalen eller i "stuan" som det heter i Norge. Och vilken ap- tit man fick till all den goda maten!

Kvällsmötena var tillfällen då alla, även barnen, fick delta med bibelverser och sånger. Jesus var där och verkade på allas hjärtan. Speciellt sista

mötet blev ett Andens nerslag och alla grät och prisade Gud av glädje. Vad detta betydde kan endast Gud mäta och vi får helt säkert se frukt av det i evigheten. Vi tackar Gud för förnyelse och ny kraft till

vardagen. Bed för barnen att Gud får fortsätta verka i deras liv och ta ut sina redskap så de får komma i tjänst. Ett liv i harmoni med honom som skapat var och en för sin avsikt. ■

Ovan: Joel och Liam fyllda av liv och glädje.

T V: Rimonda har fått på sig skidorna för en tur på fjället.

Nedan: Stora och små är med i marschen

Bibelstudium av Michael Dakwar

Den urkristna

Jag vill dela med er några tankar angående den kristna församlingens mötesordning och ledarskap. Jag tror att Guds ord ger oss instruktioner, och apostlarna själva gav oss en hel del instruktioner om hur vi ska uppträda i församlingen. Men de för också vidare till oss en del traditioner. Det är viktigt för oss att hålla fast vid apostlarnas traditioner, även om andra församlingar menar att apostlarnas traditioner inte är så viktigt att hålla fast vid. Men jag tror att liksom det är viktigt att hålla fast vid vad apostlarna undervisar, så är det också bra och passande för oss att hålla fast vid deras traditioner. Vi kan läsa ett exempel i 2 Tess 2:15

-Stå alltså fasta och håll er till de lärdomar ni har fått, muntligt eller genom brev.

I den engelska bibeln, King James, står det *"håll fast vid traditionerna"*. Jag ska ge ett annat exempel, för att det ska bli mera klart i 1 Kor 4:16-17

-Därför ber jag er: bli mina efterföljare. Timoteus, mitt älskade och trofasta barn i Herren, sänder jag nu till er. Han skall påminna er om vad jag undervisar i Kristus Jesus, det jag överallt lär ut i alla församlingar.

Ytterligare exempel du kan studera är:

1 Kor 11:1-2, v 16, 1 Kor 14:33b, Fil 3:17, Fil 4:9.

Där ser vi att de flesta församlingarna i NT har hållit fast vid apostlarnas undervisning, och i de bibelhänvisningar jag här angett, ser jag ingen orsak till att vi inte skulle hålla fast vid dessa traditioner. Jag säger inte att det är fel göra något annorlunda än apostlarnas sedvänjor, men jag ser inte heller någon orsak för oss att underlåta att följa dem.

Exempelvis var det tradition i den

urkristna församlingen att de kom samman första veckodagen. Vi har ingen befallning i vare sig Gamla eller Nya Testamentet att komma samman första veckodagen. Men församlingen har genom alla tider hållit fast vid traditionen att komma samman första veckodagen och hålla den som Herrens dag. Det var en modell, en tradition. Det var inte en befallning, men de fortsatte med det. En del församlingar runt om i världen, exempelvis i Israel, har ledigt på lördagar. Söndag är en vanlig arbetsdag, och därför är det mest praktiskt att samlas på lördagar. I en del muslimska länder har man fredag som helgdag, och därför är det lämpligast att samlas på fredagar, eftersom människor är lediga då. Frågan är inte om vi måste göra på ett visst sätt för att man gjorde så i den urkristna församlingen, frågan borde hellre vara varför vi behöver göra på ett annat sätt. Om något fungerar bra, och det inte är något fel på det, varför skulle vi då göra annorlunda?

Så långt när det gäller vad apostlarna lär om traditioner. Det finns mer att säga om det, men jag försöker begränsa mig.

Andra punkten jag ser mycket biblisk att tillämpa, är det allmänna prästadömet av troende. Jag tror att församlingen främst ska ledas av en grupp äldstebröder. När man läser NT, så finns ingen hänvisning till att en person leder församlingen. När äldste omtalas, så är det i plural. Jag nämner här några skriftställen du kan studera:

Apostlagärningarna 14:23, och Apg 15:4-6, v. 22-23, Apg 20:17, Fil 1:1, 1

Tess 5:12-13, 1 Tim 4:14, Tit 1:5, Hebr 13:7, v 17, v 24, Jak 5:14, 1 Petr 5:1-2.

Genom att läsa alla dessa hänvisningar, kommer du till en enda slutsats: att NT:s mönsterbild av församlingen är ett flertal äldstebröder. Det finns inget exempel på att en man ska leda församlingen. Det finns inte heller något exempel på någon kommitté som leder församlingen. Helt klart finns inget belägg för att församlingen skulle ledas av en man som skulle vara pastor, präst, påve eller något sådant. Det är alltid ett flertal äldstebröder.

Ibland har jag undrat över att så många vill bli pastorer. För många av dem finns det ingen orsak, de har inte fått någon kallelse till det. Jag har mött en del människor som är pastorer för en församling, men deras bibelkunskap är minimal. Jag tror att det enda motiv de har för att inneha sitt ämbete, är positionen, makten och pengarna de får. Men bibeln klargör att den som tjänar på fältet, den som predikar evangelium ska leva av evangelium. Men det innebär inte att de ska ha det som ett yrke. Vi ser hur Paulus avstod från sin rätt att få ekonomiskt stöd och försörjning från församlingarna.

-Så har också Herren befallt att de som predikar evangeliet skall leva av evangeliet. Men jag för min del har inte utnyttjat en sådan förmån. Jag skriver inte detta för att jag skall få någon. Hellre vill jag dö än att någon tar min berömmelse ifrån mig. Ty om jag predikar evangelium har jag inget att berömma mig av, eftersom jag är tvingad till det. Ve mig om jag inte predikar evangelium! Om jag gjorde det frivilligt, hade jag ju lön. Men om jag gör det därför att jag är tvungen, så är jag betrodd med uppgiften som förvaltare. Vad har jag då för lön? Jo, att som förkunnare av evangelium få lägga fram det utan kostnad och inte utnyttja den rätt evangeliet ger mig. (1 Kor 9:14-18)

Vi kan dessutom notera 1 Tess 2:9, 2 Tess 3:6-9.

När Paulus talade till de äldste i Efesus i Apg 20, sa han att han arbetade för att försörja sig med eget arbete.

-Från Miletus skickade han bud till Efesus och kallade till sig församlingens äldste. (Apg 20:17)

församlingens ideal!

-Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon. Ni vet själva att dessa händer har sört för mina egna och mina följeslagares behov. I allt har jag visat er att ni genom att arbeta på detta sätt skall ta er an de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv sade: Det är saligare att giva än att taga." (Apg 20:33-35)

Här ser vi hur Paulus ställer fram sig själv som ett exempel för andra pastorer och äldste. Han sa att min avsikt var att ge, inte ta från er. Att föda er, inte att bli försörjd av er. Vilken stor skillnad mellan honom och det vi ser ute på fälten idag. Många sk tjänare och pastorer vill bara bli försörjda av andra, och vill hellre få pengar av andra än att ge vad de bör ge. Vi kan läsa i 1 Tim 5:17-18, där anger Paulus att en pastor kan ta emot en viss sorts hedersbetygelse som tacksamhet för hans förkunnelse och tjänst, men det står inte att det skulle vara en ordinär lön. Om vi balanserar 1 Tim 5 mot Apg 20, låter det oss förstå att de som vill vara i tjänst för Gud aldrig ska

se sitt ämbete som ett jobb, och förvänta sig att få sin försörjning på denna tjänst. Hellre uppmuntras de till att försörja sig med sina händers arbete och de ska försöka att hellre giva än taga.

Det finns väldigt få skriftställen som rättfärdiggör bruket att ge ordinarie lön åt en pastor. Andlig tjänst bör vara att tjäna Gud och få sin försörjning från Gud. Om någon tjänare får lön från en församling, kan han vara tacksam för det, men det är inget han ska förvänta sig.

Så långt när det gäller positionen pastorer har i församlingar.

Skriften anvisar att det ska vara ett flertal äldstebröder i församlingarna. Men det innebär inte att dessa äldstebröder ska göra allt arbete själva. Speciellt när det gäller att undervisa och predika Guds ord. För Guds Ord säger att alla troende är Herrens präster. Vi alla, som troende, har andliga ämbeten. Därför säger Bibeln att Gud genom sin helige Ande har gett var och en av oss en andlig gåva.

Vi kan exempelvis läsa i Efesierbrevet:

-Men åt var och en av oss gavs nåden, alltefter den

kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

-Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse. Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del. (Ef 4:7-16)

Dessa verser indikerar att det är de heliga som verkligen är ämbetenas bärare, och den helige Ande ger gåvor efter som det passar var och en, åt varje medlem i församlingen i avsikt att uppbygga de troende. Så var och en av oss har en gåva genom vilken vi kan tjäna Gud. Och det är ingen skillnad mellan en vanlig troende och en äldste. Traditionella kyrkor gör skillnad mellan det de kallar "prästerskap" och "lekmannaskap". De här termerna existerar inte alls i bibeln. Det finns inget

"Många församlingar lider idag därför att de vill bygga fler och finare byggnader, och istället för att investera livet som levande stenar, så investerar man i döda stenar."

gåva som Kristus mätte ut. Därför heter det: Han steg upp i höjden, han tog fångar och gav människorna gåvor. Detta ord "han steg upp" vad betyder det, om inte att han också stigit ner till jorden? Han som steg ner är också den som steg upp över alla himlar för att uppfylla allt. Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi

prästerskap och lekmannaskap. Och det är ingen åtskillnad mellan dem som har ett speciellt ansvar och de som inte har det i församlingen. Tvärt om sägs det att alla troende har en prästerlig tjänst. Det kan vi läsa om i första Petrus' brev. (1 Petr 2:5, 9)

De äldste har som uppgift att föda hjorden och att undervisa dem, men med det menas inte att de måste göra allt själva. En sann äldste ska ha ansvar att resa upp andra som kommer efter dem att undervisa och predika, osv.

Därför blir jag så glad när jag ser att de yngre i församlingen tar del i under-

visning och predikar ordet. Och ibland också barnen. Det är mycket bra. Det är så det ska vara i församlingen. Var och en borde dela med sig av vad den helige Ande ger dem. Allt är för församlingens gemensamma bästa; hela församlingen blir uppbyggd. Alla troende ska vara involverade i tjänsten för Gud i församlingen. I Hebr 10:25 står att vi ska uppmuntra varandra, särskilt som vi ser att Herrens dag nalkas. Denna maning är inte bara för de äldste i församlingen, det gäller oss alla, att vi ska uppmuntra varandra. Detta kan vi göra på mötena, men också vid andra tillfällen. Vi kan dela ett ord från talarstolen, men vi kan också göra det personligt, privat med människor vi träffar i vardagen.

Sammanfattningsvis, att styrka och uppmuntra Kristi kropp är en uppgift för alla troende. Inte bara för ledarskapet. Och att vara beroende av en man eller en grupp äldste att göra allt detta, det är först och främst fel, och för det andra hjälper det oss inte att utveckla vårt andliga liv. Alla de heliga i Guds församling ska fungera som präster.

Det Nya Testamentet ger oss en idé om hur mötena borde vara. Ibland kan man komma till en församling där man får sitta ner, iaktta och sedan gå hem. Vi blir bara passiva iakttagare. Det är som att titta på en show, en föreställning, och när den är slut, så går man hem. Vi tar inte alls del i mötena, utom kanske för att sjunga en sång eller två. Men vi ska se vad Nya Testamentet säger om hur ett möte i församlingen ska ledas. Du kan läsa 1 Kor 11 själv, men här ska jag citera 1 Kor 14:26:

-Hur skall det då vara, bröder? Jo, när ni samlas har var och en något att ge: en psalm, ett ord till undervisning, en uppenbarelse, ett tungotal, och en uttydning. Låt allt bli till uppbyggelse.

Från det här ser vi att i församlingens möten ska var och en ha något att dela. Var och en kan bidra med något. Jag är så glad varje väckelsemöte när det här praktiseras. Var och en som har något att dela, går upp och gör det, än om det handlar om bara en minut. Därför att ibland kan den helige Ande uppenbara något för någon som kan vara till välsignelse för alla. Jag vill uppmuntra dig om du känner att den helige Ande lagt något på ditt hjärta, så gå upp och dela med dig! Även om mötesledaren inte före mötet bad dig att vittna. Lyft bara handen, eller kom fram och säg att du har något att förmedla. Så kan

vi uppmuntra varandra och ger den helige Ande tillfälle att verka genom oss, genom att uppmuntra, undervisa och förmana varandra. Du ser i 1 Kor 14 att vi ska dela med oss, var och en av oss har tillfälle att göra något. Men i vers 40 står det också:

-Men låt allt ske på ett värdigt sätt och med ordning.

Vi ska inte låta något störa, det ska vara värdigt och man ska hålla ordning. Det är det enda vi behöver ta hänsyn till. Vi läser i Hebréerbrevet:

-Låt oss ge akt på varandra och uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar. Låt oss inte överge våra egna sammankomster, som en del har för vana, utan uppmuntra varandra, detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig. (Hebr 10:24-25)

Vi får alltså uppmuntran och förmaning från Guds Ord att vi ska hjälpa, förmana och styrka varandra. Här ser vi alltså igen att det här aldrig är fråga om ansvar och plikt för en enda människa; en människa med titeln "pastor". Nej, det är en plikt för alla troende att ta del i församlingens möten. Församlingen är en plats där alla tar del och bidrar med något.

En av de viktigaste sammankomsterna i församlingen, som vi ofta läser om i Apostlagärningarna, är brödsbrytelsen. Det är då de troende samlas omkring Jesu Kristi namn. Enligt den urkristna församlingens tillämpning bröt de brödet varje vecka och ibland varje dag. Det finns ingen befallning för oss att handla så; att vi alltså skulle varje dag, varje vecka eller en gång i månaden ha brödsbrytelse. Men sedvänjan hos den första församlingen var att närhelst de kom tillsammans, så bröt de brödet. Det står i 1 Kor 11 att genom det påmindes de om Herrens död, och de kom ihåg hans kärlek och styrktes i hoppet om hans tillkommelse. Så underbart om vi kunde göra så alltid! Inte bara en gång i veckan, men till och med varje dag!

En intressant sak vi kan lägga märke till är när vi läser i Judas brev att brödsbrytelse alltid praktiserades när man åt tillsammans. Judas talar om kärleksmåltiden. Där hade de troende gemenskap och åt tillsammans. Sedan bröt de brödet och drack kalken tillsammans. Detta gjorde att Jesus Kristus var i centrum av deras gemenskap.

Slutligen vill jag helt kort påminna om detta:

-Hälsa också församlingen som kommer samman i deras hus. Hälsa min älskade broder Epenetus, som är Asiens förstlingsfrukt åt Kristus. (Rom 16:6)

Och några fler bibelställen: 1 Kor 16:19, Kol 4:15, Filemon v 2

Enligt vad vi läser här, ser vi att den urkristna församlingen kom inte samman i stora kyrkobyggnader. De kom alltid samman i hemmen hos en del medlemmar. I Apostlagärningarna läser vi om hur de träffades på flodstranden, på ett annat ställe läser vi om hur de samlades på havsstranden. Det var alltså inte så viktigt med platsen eller byggnaden. Att de troende kom samman, det var det som var viktigt. Vare sig det var i hemmen eller havs- eller flodstranden. Senare, när förföljelserna bröt ut kom de samman på kyrkogårdar, det som kallades katakomberna. Platsen var inte viktig. Att lägga betoningen på byggnaden är helt fel och obiblskt. Många församlingar lider idag därför att de vill bygga fler och finare byggnader, och istället för att investera livet som levande stenar, så investerar man i döda stenar. Det är inte biblisk undervisning. Jesu Kristi församling är byggd av levande stenar. Därför kan man säga om den att den är en organism. Den är levande, inte en död byggnad. Det är inte en död organisation, men en levande organism, och det är detta som är viktigt i Guds ögon. Det är viktigt att vara mycket enkel och aktiv. Man måste fråga sig vad det är för visdom i att spendera en massa pengar på byggnader, då Jesu Kristi församling ska vara en levande kraft, hellre än att vara ett dött palats. Jag kan inte låta bli att säga att de flesta traditionella mötena, och då refererar jag inte till katolska och ortodoxa kyrkor, utan speciellt till protestantiska eller evangeliska kyrkor, de har tyvärr inte sina samlingar på det sätt Gud önskar. De strävar mera efter att uppfylla sina ritualer, än att vara sanningens stödjepelare och grundfäste. För det är ju detta Kristi församling borde vara. Sanningens stödjepelare och grundfäste. Och då ska man inte försvara traditioner som människor konstruerat, men försvara Guds sanning.

Jag uppmuntrar dig att läsa alla bibelställen jag refererat till. Vi får uppmuntra varandra att lära och söka sanningen. Må Gud hjälpa oss alla att söka sanningen och leva i sanningen. ■

De hade topp...

Forts från sid 3

Teater, dans, att sjunga i kör och uppträda för människor tilltalade henne.

-Det var vad jag verkligen ville ägna mig åt. Då tyckte min mamma att jag i så fall skulle skaffa ett "riktigt" yrke att falla tillbaka på. Därför sökte jag till Gymnastik- och Idrottsskolan för att utbilda mig till idrottslärare

Det var en troende studiekamrat som gjorde att Nina kom till tro på Jesus Kristus. Hon säger:

-Hon bjöd mig till sitt hem och jag såg att familjen levde ett annat liv än de människor jag träffat förut. Så småningom tog jag emot frälsning och blev senare också döpt i väninnans församling.

-Senare arbetade jag i OM och det är faktiskt lite märkligt att jag efter min omvändelse inte ens ville spela drama för att åskådliggöra evangelium. För mig personligen kändes det världsligt, jag ville inte riktigt använda den metoden, även om jag förstår att andra tycker den kan vara bra.

Operation Mobilisering - eller Operation Mission, som det numera kallas - har funnits i många år och särskilt tilltalat unga människor som vill tjäna Jesus Kristus och nå människor med evangelium.

Villkoret att ansluta sig till OM är givetvis att man är en avgjord kristen. Volontärerna arbetar i team med människor från olika länder och kulturer. De lever mycket enkelt och förmedlar skrifter och bibeldelar till människor de möter

Nina har varit aktiv i OMs evangelisationsteam, mött människor med skiftande levnadsförhållanden och till

Församlingen är en familj i utvidgad bemärkelse, Guds familj. Där får alla vara med, var och en med den gåva Gud har gett, och fungera och tjäna utifrån sina förutsättningar och den nåd Gud ger.

och med varit i arrest i Turkiet därför att hon spritt Nya Testamentet på turkiska.

Under tiden i Israel har hon på nära håll sett konflikter och politiska förvecklingar och problem.

Hon säger:

-Jag levde som invandrare i Israel i mer än 15 år, jag var aldrig medborgare där. Det var politiska konflikter hela tiden och jag var bara åskådare, tyckte jag och kunde aldrig påverka eller influera någonting. Så kom jag tillbaka till Sverige.

-Visst har Sverige förändrats, människor mår dåligt på många sätt, men istället för att klaga vill jag vara med och påverka, försöka ändra

på något sätt. Jag vill lära mig något nytt, jag vill se hur kristdemokraterna arbetar, se hur det fungerar i Sverige. Jag är inte förtroendevald, men som den tjänsteman jag är, får jag agera inifrån.

Michael inflikar:

Politik är ett arbete, men det har ingenting med församlingen att göra. Man kan nämna Daniel och Josef från bibeln och se vad de utförde.

-Jag vill bara betona att församlingsliv och partipolitik inte kan förenas.

Inställningen att det ska hända saker och ting och det lite snabbt, tycks finnas någonstans med i beslut och handling för Nina. Sjunga i

kör, dansa och uppträda för människor fick en annan gestaltning i verksamhet för Herren Jesus Kristus. Sport – till exempel att vinna priser i pricksskytte, som hon deltagit i, tog sig andra uttryck när det gällde att vinna den andliga tävlingskampen, helt enkelt.

Gud har en plan för varje människa, något som är skraddarsytt efter vad som passar för var och en, och där man får använda sina egenskaper och resurser på bästa sätt.

Nina och Michael har, rent konventionellt, bytt roller med varandra och det fungerar utmärkt i deras familj.

Församlingen är en familj i utvidgad bemärkelse, Guds familj. Där får alla vara med, var och en med den gåva Gud har gett, och fungera och tjäna utifrån sina förutsättningar och den nåd Gud ger.

Förbida och påskynda Jesu tillkommelse, som det talas om i Tesselonikerbrevet.

Påskynda hans tillkommelse; genom att proklamera frälsningens evangelium för alla människor.

Förbida hans ankomst genom att vänta honom. Maranata – Jesus kommer!■

Nöden ka

Berno Vidén skriver från Dominika

att först komma överens med polisen. Korruptionen i sammanhanget får här spegla den situation landet befinner sig i, som tillsammans med missbrukarproblemet är ett hot mot hela den uppväxande generationen.

är att på den platsen bygga upp ett större hus med plats för barnmöten, skola, läkarmottagning och väckelsemöten, ett missionscenter. På Maranataförsamlingens hemsida (www.maranata.se) finns en kort videopresentation av tomten med befintligt hus i nuvarande skick. Behovet av en plats i Palavé är något som växt fram under de år

För missionarbetet är det en stor utmaning att ta nya steg i Palavé. Samhället präglas av fattigdom och utbredd haitisk voodooinspirerad religion. Med sina drygt tio tusen invånare är

Dominikanska Republiken har i likhet med många andra av världens länder drabbats av recession. Massuppsägningar och höjda matpriser har orsakat protester på olika platser där mestadels fattiga familjer bor. Myndigheterna försöker på alla sätt hålla skenet uppe och undvika att de än så länge sporadiska protesterna övergår i mer landsomfattande strejker.

Det finns ett område där det inte verkar råda någon som helst recession och det är inom narkotikahandeln. Landet har under senare år blivit en alltmer anlitad länk för att smuggla droger vidare till USA och Europa. Idag utgör man tillsammans med Haiti den absolut största smuggelvägen för narkotika från främst Colombia.

Landets president **Leonel Fernandez** har uttryckt stor oro över hur högt uppsatta politiker dragits med i den luckrativa smuggelverksamheten, något som gått så långt att festligheterna på nationaldagen den 27 februari var nära att ställas in.

Skandalerna har varit många. Enligt uppgift lär det finnas inte mindre än 60.000 platser i landet där man lätt kan få tag på narkotika, vilket är fler än vad det finns colmados, den typiska kvartersbutiken som finns i alla områden.

I norra delen av landet ligger turistorten Puerto Plata.

Här är församlingens nya plats dit skolan skall flytta och som så småningom ska bli ett nytt missionscenter i Palavé.

Där har i dagarna avslöjats hur polisen, narkotikaroteln inkluderad, varit den som styrt droghandeln genom att langarna veckovis betalat beskyddarpengar till polispatrullerna. Man har mer eller mindre varit avlönad av maffian. Ingen langare startade där någon verksamhet utan

den gamla bosättningen för tidigare arbetare vid dåvarande sockerrörsfälten, idag ett snabbt växande samhälle. Dock är arbetslösheten stor, vilket i sig skapar stora problem för en redan fattig befolkning.

I dagarna har församlingen köpt en tomt i Palavé. Tanken

församlingen arbetat där. Till hösten kommer skolarbetet att flyttas över till det mindre hus som redan står på tomten och förhoppningen är att även arbetet med att bygga upp nya lokaler då ska sättas igång. Redan idag arbetar den arkitekt församlingen anlitat, med att ta fram ritningar på projektet.

Missionsuppdraget i sig är dock inget projekt. Målet med arbetet är av långt högre dignitet än vad något statsunderstött biståndsarbete kan åstadkomma. Det handlar om

Många barn far illa, men på barnmötena får de höra om sin bästa vän Jesus.

Upprymda känslor i kloak-kanalen igen och Borgmästaren besök. Najib t.v.f.

llar!

nska Republiken!

att nå fram med ett fullödigt evangelium till de människor vi möter. Endast hos Jesus kan människan få uppleva verklig mening med livet. Det är en styrka veta att bakom varje kro-

möten varit väldigt välsignade. Vi brukar samlas där i en av gränderna för att sjunga och vittna om Jesus och det är alltid många grannar, både barn och vuxna, som placerar sig utanför sina egna hem för att lyssna till väckelsesången som då ekar mellan husväggarna. För en kort tid sedan fick vi erfara hur vittnesbörden och sången om Kristi kors gick rakt in i människors hjärtan. Mot slutet av mötet var det många

fritt och livnär sig på avfallet i kloaken som rinner öppet mellan husen.

Nu har flera av familjerna i området fått nog och bestämt sig för att göra något åt saken. Som en man åkte de en kommission på 20 personer för att uppvakta borgmästaren och ansöka om ekonomisk

För någon vecka sedan berättade Clotilde för oss om en grannkvinnor i La Cañada, som har en svår situation. Hon heter **Mayelin** och har förlorat sin mor. Den unga Mayelin är 22 år

Skolan i Palavè fortsätter. Detta glada gäng har just avslutat en termin.

or i La Cañada
n skall byggas
istaren kom på
ilmar.

na som offras till missionen ligger ett personligt engagemang, där man ser hur Guds utgivande kärlek kommer till uttryck på många olika sätt.

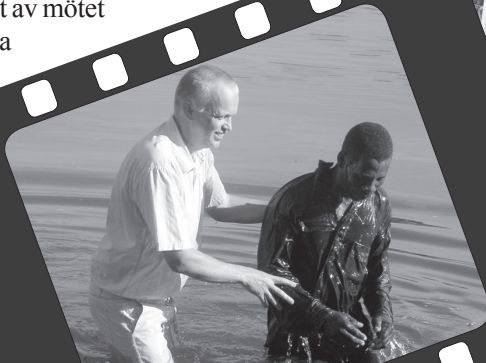
I huvudstaden Santo Domingos förort Las Palmas, närmare bestämt i La Cañada, det område där församlingens systrar **Clotilde** och **Fela** bor, har senaste tidens

samlade och vid inbjudan till förbön kom två grannar fram och överlämnade sina liv till Gud. En av dem var **Valentin**, Felas son. Fela själv satt på en stol utanför sin bostad och prisade Gud för frälsningsundret!

Den kloakliknande kanalen som rinner genom La Cañada, och problemet som finns med alla sopor som slängs där, är en sanitär olägenhet som sprider sjukdomar. Då man besöker området ser man små halvnakna barn som barfota springer och leker bland soporna. En granne har även skaffat grisar som går

hjälp att bygga igen kanalen, på liknande sätt som man gjort i andra områden vilket visat sig vara mycket framgångsrikt.

Grannarna i området vände sig till oss med frågan om vi kan ställa upp att administrera ombyggnationen, eftersom vi arbetat så många år i området. "Ni är det här områdets församling och vi är så tacksamma för vad ni gör för våra barn" var ett av argumenten som användes för att anlita oss. Sagt och gjort. Vi tackade ja till det angelägna uppdraget och kommunen har nu anförtrott oss att leda detta ansvarsfulla projekt som vi hoppas ska påbörjas under våren..

Dopföretningarna är en stor välsignelse. Här döper Berno i floden vid Palavè.

Att bygga hus åt nödställda familjer är en del av missionsarbetet. Här är Isaias i full gång.

och har fyra egna barn samt tre småsyskon. Modern dog i cancer och nu är det Mayelin som har försörjningsansvaret för hela familjen. Hon kan inte läsa eftersom hon aldrig haft möjlighet att gå i skola. Hennes minsta barn är knappt en månad gammal, liten, späd och undernärd. Då vi fick veta om hennes svåra situation samlade vi ihop utav de missionsmedel vi fått och såg till att familjen fick ett rejält matinköp. Det lilla barnet behövde också mjölk vilket vi kunde köpa, och vi fortsätter nu att hjälpa den drabbade familjen.

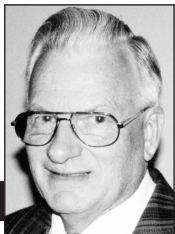
Maranatahälsningar med ett ord av Jesus:

-Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig. ■

Stöd Maranataförsamlingens missionsarbete!

PG 44 10 05 - 6

Oro och förvirring bland den breda ekumenikens talesmän

Text: Stig Andreasson

Människor kan bli oroliga för mycket olika saker. För en tid sedan beskrev en svensk luthersk präst sin djupa oro inför det närmande till den katolska kyrkan som sker inom praktiskt taget alla kristna samfund i vårt land just nu. På sistone har det emellertid visat sig att det också finns kristna som beklagar denna utveckling och varnar för den. Detta har nu fört till att den breda ekumenikens talesmän i sin tur blivit verkligt oroliga. Och samtidigt förvirrade. Vilket ibland gör att de talar med kluven tunga. Här resumeras några smakprov på vad som skrivits från det hållet på sistone.

Allmän försköning av katolicismen och karikatyr av bibelförankrad protestantism.

De som står för den allra bredaste ekumeniken säger att målet är en enad kyrka med biskopen i Rom (påven) som enande gestalt. Även representanter för de fria rörelserna har offentligt ställt sig positiva till en sådan enhet, som då nödvändigtvis måste bli organisatorisk. Men då någon av de nämnda representanterna ombads att ge en närmare förklaring, kom förvirringen till synes. Svaret lød: Det var inte så jag menade. Jag talar inte om en organisatorisk, men en andlig enhet. Sedan återgår man till skönmålningen av den katolska kyrkan, ibland också med hjälp från bekännande katoliker. Som argument figurerar påståendet att det är den katolska kyrkan som har bevarat trosarvet från urkristendomen. Vidare får vi veta att de frikyrkliga som tar avstånd från katolicismen, är offer för sin egen okunskap och sina ingrodda fördomar. Denna förmenta okunskap framställs ibland på

ett raljerande sätt som exempelvis med följande uttryck:

-Många har aldrig ens varit i kontakt med katoliker. En del har bara sett katoliker på vykort. På senare tid har det bråkats med katoliker på ett sätt som inte förekommit i vårt land på länge.

Då en grupp kristna anordnar möten för att varna för mysticism och katolicism, uppfattas detta som ett försök att sabotera enhetsarbetet. Ja, mer än så. Det uppfat-

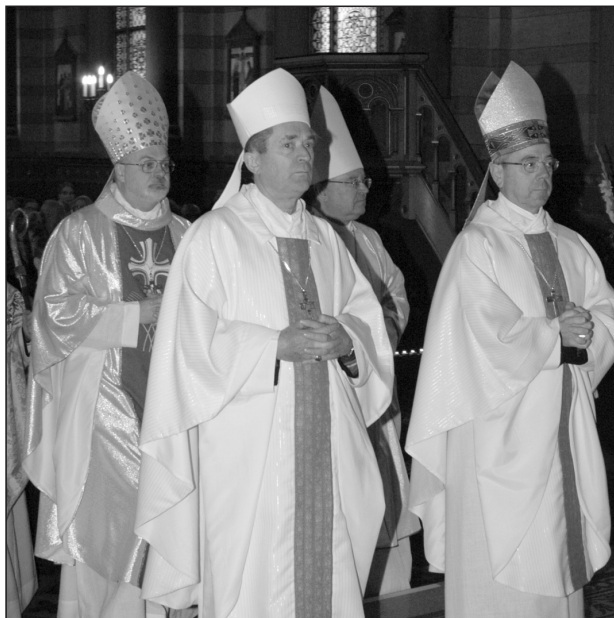
tas till och med som ett försök att hindra vittnesbördet om Jesus! Det hela kallas också "nyprotestantisk iver", som bara vill uppmärksamma de historiska kyrkornas fel och brister. Vidare talas det om hur mycket vi har gemensamt med katolikerna. Vi sägs också stå i tacksamhets-skuld till den katolska kyrkan, eftersom det är hon som har samlat, förvaltat och beskyddat Skrifterna samt definierat de grundläggande kristna dogmerna. Katolicismens förträfflighet beskrivs således i högstämda ordalag. Däremot står det väldigt illa till med dem, som på något sätt motsätter sig denna breda ekumenik. Med tanke på dem anser man det nödvändigt att varna för "teologiskt hat" och den fula vanan att bruka bibelcitater och teologiska sanningar som släggor, medan hånet, föraktet och högmodet lyser ur ögonen på de "renläriga."

Ja, detta är något av det diffusa och delvis hysteriska innehållet i det ekumeniska utflödet på sistone. Den här artikeln är ett försök att bringa lite ljus och klarhet

i den dimmiga verklighetsbild som våra dagars ekumenier ständigt för till torgs i vårt land.

Påven har ingen legitimitet att framstå som överhuvud och enande gestalt för hela kristenheten.

De som för 500 år sedan motsatte sig påvens totalitära lydnadskrav fick namnet "protestanter". Hade de rätt då de vägrade att böja sig för påvens maktanspråk? Vilken historisk

Katolicismen på frammarsch i Sverige. Är det de obibliska ceremonierna och mysticismen som tilltalar?

Sveriges konung, Karl XVI Gustav, som grundlagsenligt är medlem i Svenska Kyrkan, får delta i ceremonier där olika religioner får celebrera. Här katolske biskopen i Sverige, Anders Arborelius.

legitimitet kan påveämbetet egentligen göra anspråk på?

Det kan alla vederhäftiga kyrkohistoriska böcker svara på. Hjalmar Holmquist var utan tvekan en av Sveriges allra största kyrkohistoriker genom tiderna. Hans böcker vimlar av intressanta upplysningar. Om påveämbetets ursprung skriver han följande:

-Med historisk betydelse framträdde verkliga påveanspråk, så vitt vi kan se, först hos biskop Victor I (189 – 199). Victor var en produkt av den pågående katoliceringen, en härskarnatur, som mer påminner om den katolska tidens påvar än om urkristendomens herdebiskopar. Men Rom byggdes inte på en dag och lika lite Roms påvedöme. Victor hade spämt bågen för högt; den brast. Ingenstädes erkände man hans utslag. De olika kristna församlingarnas bestämmanderätt hävdades.

Det är värt att lägga märke till att vår eminente kyrkohistoriker omtalar *"den katolska tiden"* som en framtida företeelse omkring år 200. Dessutom ställer han påvarna i motsatsförhållande till urkristendomens herdebiskopar samt påvisar att de första påveanspråken kom från en person med typisk härskarnatur.

Senare förtäljer Holmquist att påvetanken på nytt dök upp igen en del år senare. Men den motarbetades då av kyrkofadern Cyprian, som trots sin hierarkaliska inställning, menade att Roms biskop inte skulle ha större makt än andra biskopar. Maktkampen blev hård, men Hjalmar Holmquist konkluderar:

-Cyprian var den starkare; i nära 200 år fick Roms biskopar vänta, innan deras anspråk förverkligades.

Påvemakten, i den form vi möter den i medeltiden, var alltså resultatet av en lång maktkamp som varade i flera sekler. Detta gör att kyrkohistorikerna inte alltid är eniga om vem man skall betrakta som den förste egentlige påven. Leo I utpekades av somliga. Han begärde att få bli ansedd som ledare för hela kyrkan. Kejsar Valentin III godkände detta. Men det fjärde kyrkomötet år 451 gav

biskopen i Konstantinopel samma titel och samma auktoritet som Roms biskop. Historien stöder således inte de påvliga maktanspråken. Att vårt nya testamente inte känner till något påvedöme är det väl överflödigt att understryka.

De som idag starkast protesterar mot påvens totalitära krav är den ortodoxa kyrkans teologer och apologeter. Därför är det gåtfullt att somliga av våra dagars ekumeniker är stora beundrare av ortodox fromhet samtidigt som de vurmar för enhet med påven. Har de då aldrig läst en enda sida i någon vederhäftig kyrkohistorisk bok?

Den katolska kyrkan har ingalunda bevarat trosarvet från urkyrkan.

Den har hellre gjort raka motsatsen. Den har under seklernas gång lagt till den ena nya dogmen efter den andra. Både kyrkan som sådan och dess trosinnehåll blev därigenom med tiden totalt förändrat. Då vi kommer så pass långt fram i kyrkohistorien som till 1100-talet har den officiella katolska kyrkan utvecklat sig till en karikatyr av den urkristna församlingen. Härom skriver Hjalmar Holmquist:

-Kyrkan blev nu först definitivt sakramentskyrka, och hierarkien fick såsom sakramentsförvaltande en makt och en medlarställning mellan Gud och lekmännen som aldrig tillförne. – Hierarkiens anspråk på herravälde över mänskligheten måste föra med sig kravet, att ingen fick söka Gud på egen väg utanför det katol-

ska prästerskapet. – I den maktägande hierarkien kom kyrkan längst bort från urkristendomens ideal.

Den medeltida kyrkans makthunger gjorde den till historiens värsta förföljarmakt. För att bara påminna om hur Påvekyrkan behandlade oliktankande i södra Frankrike på 1200-talet citerar jag än en gång Hjalmar Holmquist:

-Korsbärarna översvämmade det olyckliga Midi (södra Frankrike) under grymheter, som hör till historiens gräsligaste. "Det är med utomordentlig fröjd, som våra pilgrimer bränna stora mängder kättare," skrev en av deltagarna.

Att påstå att en sådan kyrka har bevarat det urkristna trosarvet genom tiderna är världsrekord i orimlighet.

Det är inte påvekyrkan som samlat och bevarat de heliga Skrifterna.

Den katolska propagandan säger att det är kyrkan (den katolska) som har gett oss Nya testamentet och bestämt vilka böcker som skulle tas med där. Utrymmet tillåter inte ett detaljerat studium om hur Nya testamentets böcker blev den slutgiltiga, skrivna grundvalen för den kristna tron. Vi kan bara göra några antydningar. Handskrivna texter av apostlarna och deras närmaste medarbetare spreds givetvis under lång tid i församlingarna. Men många andra skrifter var också i omlopp. De brukar kallas *"apokryfiska"*, vilket antyder att deras innehåll ansågs osäkert och tvivelaktigt. De innehöll en mängd legender och traditioner. Den eminente teologen Oscar Cullman samt vår egen David Hedegård har kastat mycket ljus över de här frågorna. Sammanfattningsvis kan vi säga att de skrifter, som gett upphov till nya församlingar, som uppbyggt de kristnas tro och som man visste var av apostoliskt ursprung avskildes till att vara de troendes *"kanon"* (rättesnöre). Detta skedde på 300-talet och alltså inte genom påvlig auktoritet. Den första halvdelen av det vi kallar *"fornkyrkan"* är nämligen inte identisk med påvekyrkan. Som vi sett är påvedömet en senare utväxt på kyrkoträdet.

De äldsta bevarade handskrifterna finns i Vatikanen, London och Paris. Om detta anförs som skäl för påståendet att den katolska kyrkan har bevarat de heliga skrifterna, får vi väl också säga att British Museum och Nationalbiblioteket i Paris likaledes har gjort det. Historien förtäljer oss emellertid att man mycket väl kan ha en biblisk handskrift i sitt bibliotek och samtidigt förhindra att Bibeln når ut till

folket. Det är precis detta den katolska kyrkan har gjort under historiens gång. Ett av målen med inkvisitionen var att uppspara dem som hade Bibeln på folkets språk och sedan bränna denna förbjudna skrift. I sin beryktade *"Syllabus"*, skriven 1864, räknade påve Pius IX upp en rad förkastliga företeelser i tiden. Bland dem nämnde han både protestantismen och bibelsällskapen.

I ett modernt demokratiskt samhälle kan inte den katolska kyrkan använda samma metoder som under tidigare skeden. Men då vi för dryga 40 år sedan startade verksamhet i ett mycket katolskt område i Frankrike, mötte vi praktiskt taget ingen som hade en Bibel. Den vanliga förklaringen lød: *"Det är ju en protestantisk bok."* Varför hade kyrkan spridit en sådan missvisande propaganda bland folket? Det kunde i varje fall inte ha varit för att göra Bibeln känd och läst.

De grundläggande kristna läro punkterna är inte romersk-katolska.

De äldsta trosbekännelserna härstammar nämligen från tider i kyrkohistorien då påvekyrkan ännu inte tagit fast form. Det är därför som dessa trosbekännelser inte innehåller en enda av de specifikt katolska dogmerna. Dessa hade ju ännu inte sett dagens ljus. Därför blir det bakvänt då ekumenerna påstår att katoliker och evangeliska kristna har en gemensam trosbekännelse. Varken den apostoliska bekännelsen, vars ursprung dateras till före år 150, eller den nicenska från år 325, kan betraktas som romersk-katolsk. Det är sant att påvekyrkan inte förnekar något av dessa bekännelsers innehåll. Men för att få en rätt uppfattning av den katolska kyrkans lära måste vi läsa kyrkans katekes. Där finner vi en mängd dogmer som är totalt okända i Nya testamentet och som inte heller finns med i dessa äldsta trosbekännelser som vi nu har nämnt.

Bibeln talar om att man kan våldföra sig på Guds Ord på två sätt. Man kan antingen ta bort någonting eller lägga någonting till Guds uppenbarade sanning. Den katolska kyrkan kan inte direkt anklagas för att ha tagit bort någonting av det urkristna trosinnehållet, även om påvar och teologer ofta har omtolkat vissa bibliska begrepp. Däremot är det solklart att kyrkan har lagt till en mängd nya dogmer. Detta har kunnat ske genom att kyrkans tradition och påvens läroämbete likställts med Bibeln, och även i praktiken placerats över Bibeln.

Frikyrkor är också historiska kyrkor. Som vi sett talar våra dagars frikyrkliga ekumenier ibland med särskild vördnad om de s.k. *"historiska kyrkorna"*. Så benämner man den katolska, den ortodoxa och vanligen också den lutherska kyrkan, samt möjligen några andra protestantiska folkkyrkor. Har då dessa kyrkor ensamrätt till att åberopa sig en historia? I så fall hamnar frikyrkorna automatiskt i en annan kategori. På våra breddgrader betraktas de vanligen som *"moderna"* församlingsbildningar. Men detta är faktiskt historielöshet i högsta potens!

Hjalmar Holmquist indelar den äldre kyrkans historia i två delar och skriver:

-Konstantins seger och kristendomens upphöjande till en gynnad religion i romarriket (år 313 eller 324) avdelar helt naturligt denna historia i två perioder: den förföljda frikyrkans, och den världshärskande rikskyrkans tid.

Holmquist understryker alltså att frikyrkan rent historiskt kom före rikskyrkan, vilket är självklart. Den första kristna församlingen var ju en typisk frikyrka. Den liknade varken en katolsk påvekyrka, en ortodox ikonkyrka eller en protestantisk statskyrka. Sedan rikskyrkan tagit över efter den ursprungliga frikyrkan, fortsatte det andliga avfallet. Då helgonkult och relikdyrkan vunnit intrång i den skrev Hjalmar Holmquist följande kommentar:

-Längst bort från urkristendomen kom väl fromheten, när de kristna började ägna även de dödas benknotor och andra minnen av dem en religiös vördnad.

De s.k. *"historiska kyrkornas"* historia handlar till stor del om en utväxt på det ursprungliga kyrkoträdet, en utväxt, som med tiden fick enorma proportioner. Det är obegripligt att de som själva hör hemma i väckelserörelserna och de fria församlingarna känner en sådan dragning mot hierarkaliska och sakramentalistiska kyrkobilddningar för att tillsammans med dem till varje pris skapa en enhet. Väckelserörelsernas folk borde istället lägga sig vinn om att söka sig tillbaka till sina egna andliga rötter och ta vara på sitt eget andliga arv. På den vägen skulle de också finna vägen till sann andlig enhet.

Evangelisation i katolska länder innebär inte bråk med katoliker.

Varför klagar man bland ekumenier så indignerat över att *"det bråkas med katoliker"* i vårt land? Utgivningen av en bok, som vederlägger det katolska systemets irrläror, och ett positivt omnämnande av den i en tidning, verkar vara den huvudsakliga orsaken. Den som inte är ekumeniskt korrekt är alltså en bråkstake! Min hustru och jag har arbetat i ett katolskt land i 50 år. Vi hör alltså inte till dem som bara har sett katoliker på vykort. Vi har emellertid aldrig bråkat med katoliker. Trots att vi nu bor i Norge får vi sympatiska hälsningar från personer, som fortfarande är katoliker. Vi har haft katolska präster vid vårt middagsbord. Ibland får vi också hälsningar från f.d. katoliker, som uttrycker sin tacksamhet över att någon kom till deras område med det frigörande evangeliet.

Sanningen att säga upplevde vi förstås ibland att en del katolska präster bråkade med oss. De varnade allvarligt folket för den farliga sekten som hade kommit till deras stad. Trots att vi bara förkunnade evangelium om Jesus. Detta är emellertid småsaker jämfört med det hundratal

Stig Andreasson har arbetat med mission och evangelisation bland katoliker i 50 år. Vem skall ta vid? Här vittnar Stig på Rinkeby torg.

förbannelser (anatema) som påvekyrkan har uttalat över oliktankande, särskilt evangeliska kristna. Efter det andra Vatikankonciliet har kyrkans ansikte blivit mer sympatiskt. Istället för att kalla oss "kättare" är vi nu "separerade bröder." Men de uttalade förbannelserna står alltså jämt vid makt. Så vem det är som bråkat och alltså bråkar mest, katolska kyrkan eller evangeliska kristna, behöver ingen sväva i ovisshet om..

För 60 år sedan blev det klart för mig att det finns en stor andlig nöd i de katolska länderna. Det skedde genom bröder som själva gripits av den nöden. Jag upplevde detta som ett tilltal

från Gud. Det verkar som om våra dagars frikyrkliga ekumenier inte har den blekaste aning om denna andliga nöd. Att missionera i ett katolskt land uppfattar de förmodligen som ett simpelt angrepp på en kristen systerkyrka, som dessutom är väldigt stor och har över en miljard medlemmar. De flesta av dessa går emellertid aldrig i någon kyrka och har aldrig sett en Bibel. Många av dem vet själva inte riktigt hur mycket av kyrkans undervisning de egentligen tror på. Katolska teologer säger tydligt, att ingen här i tiden kan vara absolut viss på sin frälsning. Detta är det katolska systemets oundvikliga konsekvens. Eftersom människan själv, på ett eller annat sätt, måste

ge Gud gottgörelse för sina synder, är full frälsningsvisshet utesluten. Den sökande katoliken klamrar sig till kyrkans sakrament och egna fromhetsövningar, men plågas hela livet av tanken på att detta aldrig är nog. Eller också blir han så upptagen med de många meriter, som han trots allt menar sig ha samlat, att han hamnar i den mest extrema egenrättfärdighet. Okunnigheten om Bibeln bland folkets breda lager är skrämmande i flertalet katolska länder. Alla dessa människor behöver evangelium!

Tänk, om Guds Andes eld än en gång kunde tändas bland de fria rörelsernas folk! Då skulle mission och själavinnande bli viktigare än kyrkopolitik. ■

vittnesbörd

-Som att vända på en hand!

Nils-Erik Dahlgren vittnar om sin frälsning

Nils-Erik med sin fru Gerd sjunger frimodigt!

Till Maranataförsamlingens väckelsemöte kom nyligen helt överraskande en broder resande från Bingsjö i Dalarna tillsammans med sin fru. Han blev frälst för över fyrtio år sedan då Maranataväckelsen drog fram i hans hemtrakter, och tog tillfället att berätta:

Jag ska berätta om när jag blev frälst. Det var länge sedan, och Maranata hade en del möten i Bingsjö där jag bodde. Jag ville bli frälst, jag gick och bad hemma och började uppleva Gud. Jag gick i skogen och bad. Så började jag känna Guds närvaro. Men jag hade litet svårt att ta steget över till Jesus. Så småningom började jag bedja så här: -Gud, ge mig kraft och led mig in i frälsningen.

Jag hade inte mod att gå till ett möte för att bli frälst. Men då ledde Gud det. Det var en lördagkväll, min bror och jag gick

ut. Så hamnade vi i Toftbyn hos några vänner. De sa: -Kom in och sätt er här inne! Javisst, vi gick in och satte oss längst in i hörnet, dumt nog. Och rummet fylldes med folk. Över trettio personer, fyrtio kanske. De satt och sjöng, och vi tyckte det var härligt. Men så skulle de be till Gud, och alla ställde sig på knä runt om i rummet, och vi kunde ju inte komma ut. Vi var inlåsta i hörnet. Men jag hade ju upplevt Gud och då tänkte jag att jag kunde väl ställa mig på knä jag också. Min bror gjorde likadant. Så kom en äldre dam och lade handen på oss och

sa: -Så härligt att ni blev frälsta ikväll! Jag kände inget särskilt då. Men sedan, dagen efter, hade min mamma berättat om det här och det blev känt runt om i byn där vi bodde. Så träffade jag några kompisar på eftermiddagen. -Vi hörde att du blivit frälst, sa de. -Javisst, sa jag, och sedan fick jag vittna litet för dem. Och när jag gick hem sedan, då kom bara Guds Ande, Guds flöde gick igenom mig, jag kände liksom att nu har jag verkligen vänt om! Det var som att vända på en hand. Hela mitt liv blev förvandlat. Jag rökte innan men dagen efteråt märkte jag att jag inte hade rökt. Jag hade cigarettpaketet i fickan, och hade inte rökt på hela dagen! Jag fortsatte ha cigaretterna med mig för säkerhets skull. Men sen gick det flera dagar, och på lördagen efter tänkte jag: -Nej, nu slänger jag bort de här. Jag blev aldrig röksugen mer. Gud tog bort begäret utan att jag märkte det. Det kan Jesus göra.

Det här var länge sedan, det hände 1967. Det är många år sedan. Men det står i bibeln att Jesus är densamme, igår och idag och till evig tid. Han förändras inte. Tiderna förändras och vi förändras, men han förändras inte. Han vill samma sak ännu. Han vill möta människor och förvandla människor. Han vill att människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Han vill möta människor. Han vill möta just dig. Gud välsigne dig! ■

Text: Tage Johansson

Tre sidor av Jesu

Man kan se, och som någon har sagt, att det Nya Testamentet är gömt i det Gamla Testamentet och det Gamla är uppenbart i det Nya.

Vi kan tydligt se Guds frälsningsmetod i gamla förbundets förebilder, som han sedan verkställde i Jesus Kristus.

Guds handlande i Egypten i öknen och i det förlovade landet, beskriver in i minsta detalj vad som sker med människans frälsning i nya förbundets tid.

Människan blir kallad där hon befinner sig på syndens och träldomens territorium. Hon är i samma belägenhet som den förlorade sonen som befann sig i ett främmande land. Folket i Egypten befann sig i ett träldomsland där Faraos maktspira rådde.

Han är en bild på denna världens furste, som är Satan.

När tiden är mogen förkunnas ett maktord från Gud: *"Släpp mitt folk!"* För att ett utvalt folk skulle frälsas från Egypten, började Gud med en domsförkunnelse.

I Apg. 7:7 står det att det folk som hebreerna var trälarna under skulle Gud döma, och sedan skulle de draga ut och hålla gudstjänst åt honom. Guds frälsningsagerande börjar alltså med en dom. Domen kom genom en som syndade och ledde till en fördömsedom. (Rom 5:11) Gud förkunnar redan före fallets dag för Adam, att en dom verkställs: *"Du skall döden dö om du äter av det förbjudna trädet."* Domens konsekvens var oundviklig i Egypten. Döden gick fram över allt förstfött, både bland människor och djur. Ett stort klagorop uppsteg i landet, som aldrig tidigare hade hörts och som aldrig mer på ett liknande sätt skulle höras.

I Egypten fanns dock ett folk som inte drabbades av domen. Deras dom var redan verkställd över ett lamm. *"Se Guds lamm som borttager världens synd."* (Joh 1:29) Det slaktade lammets blod skilde mordängeln från folket som skulle tåga ut. Nya Testamentet lär att Jesus inte enbart led ett dödsstraff i vårt ställe, utan att det finns flera andra frälsningsdimensioner som vi kan tillägna oss genom tron. Hans död innefattar också att vi har dött med honom. Adams historia är ett avslutat kapitel. Vi är med andra ord frikopplade från detta släkte och den gamla människan är död med Kristus. En död människa skall begravas, hur nära och kär den än har varit. Paulus måste påminna romarna om detta.

-Vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus, har blivit döpta till hans död? (Rom 6:3)

Jesu död i det här avseendet innebär att inte bara Adams släkt har gått under och är död. Redan den gamla skapelsen och allt vad därtill hör har gått under. Vi är en ny skapelse i Jesus Kristus, det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit, utropar bibeltexten i 2 Kor 5:17.

Världen

Idopet kan vi tillägna oss en gudomlig sanning som gör det möjligt för oss att leva ett segerrikt Kristusliv. Det är genom tron vi övervinner världen. (1 Joh 5:4) Det sker något konkret i dopet då fiendens hela här där finner sin grav.

Det finns även en underbar förebild på dopet, som Petrus hänvisar till. Medan domen gick över hela skapelsen, blev Noa och de övriga i hans sällskap frälsta genom vatten (1 Petr 3:21). Jesus sa: *"Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst"*. (Mark 16:16)

Efter Röda Havets upplevelse, började folket sin ökenvandring. Då gjordes den förfärliga upptäckten att det räckte inte med att bara bli frälst från Egypten i yttre mening. Man hade tågat ut, man hade gjort som Levi, mannen som satt vid tullhuset och lämnade allt och följde Jesus. Petrus utbrister: *"Se vi har övergivit allt och följt dig"*. (Matt 19:27) Vistelsen i Egypten hade också satt sin prägel i deras inre värld, i deras tankar, känslor. Genom lukten från köttgrytorna och purjolöken, gjorde sig Egypten påmint i deras sinnen, men Gud hade också här en lösning för folket. Öknen var en avgiftningsplats och mannat de åt var inte tänkt att ge en fullödlig mättnad. Den skulle uppegga en hunger efter löfteslandets rika kost.

Det blev en svår belägenhet för de flesta. Man förmådde inte låta sig frälsas från Egypten i sina hjärtan. Psalmisten beder med vilja och längtan: *"Skapa i mig ett rent hjärta"*. Jesus säger att från hjärtat kommer onda tankar. Herren prövade folket i öknen för att se vad som bodde i deras hjärtan. Det står i 5 Mos att Herren lät dem vandra omkring i öknen för att tukta dem och pröva dem för att han skulle kunna förnimma vad som var i deras hjärtan, om de ville hålla hans bud eller icke. (5 Mos 8:2).

Synden

Men även här kan den troende människan tillägna sig en erfarenhet genom ännu en sida av Jesu död. Ingen rår på syndens makt i sitt väsen, och lärjungarna utropar förvånade till Jesus: *"Vem kan då bli frälst?"* Men Jesus svarar: *"För människor är detta omöjligt, men för Gud är allting möjligt"*. Det som folket bar i sina hjärtan flöt upp till ytan i öknen.

Ökenvandringen innebar ett ställningstagande. Antingen att genom tron bli övervinnare eller att låta sig övervinnas. Var och en hade kunnat bli övervinnare, om trons ord som förkunnades för dem hade blivit sammansmält eller

Död

upptaget i dem, som det står i Hebr 4:2, 1917 års översättning. Den rike mannen gick bedrövad bort från Jesus, för de ord han fick höra fick ingen ingång i hans hjärta. Ordet hade kunnat få makt över hans kärlek till sina många ägodelar.

Den enda vägen till seger för folket i öknen och att nå landet, var att likt Kaleb uppfyllas av trons ande. Därför kom han in i landet.

Gud har inte kallat oss att vara ökenkristna, men att vara överflödkristna och leva i ett land som flyter av mjölk och honung. Åter igen, det är vårt ställningstagande, vad vi väljer, vad som ska ha inflytande över våra liv som kommer att avgöra vår fortsatta vandring.

På grund av otron måste Gud ta ut ett nytt släkte i öknen. Judas beskriver det så här:

–...att Herren sedan han hade frälst sitt folk ur Egyptens land, efteråt förgjorde dem som icke trodde. (Jud v 5)

Om inte Amalek blir utrotad, så går det som det gick för konung Saul, som fick befallning att göra det, men inte hörsammade ordet. Seger över den inneboende synden måste bli en troserfarenhet, på samma sätt som när Mose lyfte upp sina händer och då hade man övertag över Amalek.

Genom Jesu död är syndens makt

besegrad. Vi kan tillägna oss Jesu död som vår, och därför står det i Rom 6:11: *"Så mån ock ni hålla före att ni är döda från synden"* (dvs att hålla före betyder att hålla det för sant) Och i nästa vers står det *"Låt därför inte synden hava väldet i edra kroppar, så att ni lyder dess begärelser"*. På samma sätt som det fanns en grav för Egypten i Röda havet, så finns det en grav för självlivet i Jordans vatten. I båda fallen drog Gud upp gränser. Skilsmässa från världen, men också skilsmässa från självlivet.

Ökenvandringen innebar en avgiftningsprocess. Egypten skulle också ut ur deras hjärtan och sinnen. Medan folket var i öknen sa Mose till dem:

–När ni kommer till landet skall ni inte göra såsom vi nu gör här, vad var och en gör vad den tycker vara rättast. (5 Mos 12:8)

Landet som är en bild på livet i Andens fullhet, blev för dem ett nytt sätt att leva. Paulus skriver till Galaterna: *"Vandra i ande, så skall ni förvisso inte göra vad köttet har begärelse till"*.

Lagen

Till sist den tredje sidan av Jesu död för oss, och det är den som Romarbrevets sjunde kapitel talar om, nämligen att vi som var bundna till lagen, har genom hans död blivit dödade från

lagen. Lagen kan inte åstadkomma någon förändring hos oss. Lagen slår, men nåden erbjuder. Mose, som var lagens man, slog på klippan fastän den redan var slagen på Guds befallning. Detta är verkligen en talande bild. Vår lagiskhet stänger oss ute från överflödslivet. Därför fick Mose aldrig komma in i landet. Det här var de problem som hade uppstått hos galaterna, och därför hörde man dem inte längre prisa sig saliga. Det räckte med att tala till klippan, så skulle vattnet flöda fram, och Paulus säger i Gal 5:18: *"Men om ni drives av ande, så står ni inte under lagen"*.

Sammanfattningsvis har detta bibelstudium handlat om tre stora sanningar om vad Jesu död innebär för den troende människan. När de tillägnas i tron och blir en erfarenhet, är det inte bara en död kunskap.

Alltså genom Jesu död är vi befriade från:

1. Världen Rom 5:8.
2. Synden. Rom 6:11.
3. Lagen Rom 7:4.

Genom dessa sanningar vi finner i Romarbrevets 5, 6 och 7 kapitel, ligger vägen öppen för oss in i Romarbrevets åttonde kapitel, där vi får leva i Andens lag och inte efter syndens och dödens lag. ■

Planera för Sommaren 2009

Sommarkonferens 18 - 26 juli

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till sommarkonferens. Vittnen från när och fjärran deltar. Det handlar om att stå fast i den sista tidens utmaningar. Att fullgöra uppdraget och stå redo när Jesus kommer för att hämta sin församling.

Tältmöten i Råambshovsparken 8 - 16 augusti

En nio dagars lång tältmötesserie med fokus på evangelisation, torgmöten i city och väckelsemöten på kvällarna. Ett tillfälle att nå ut med evangelium!

För ytterligare information ring **08 -98 56 83** eller gå in på hemsidan: **www.maranata.se**

Den Fria Männ

Av David Smeds

David Smeds, tidigare universitetsadjunkt på Mälardalens Högskola där han undervisat i ekonomi, deltog med ett par lektioner under Maranataförsamlingens bibelskola i höstas. Han tog upp den aktuella frågan om skapelsetro eller evolutionistisk åskådning, och vilka konsekvenser det får för människans livsstil. Här publiceras ett avsnitt ur en av lektionerna..

Låt oss läsa litet om hur det var när Gud skapade människan. Jag hade litet funderingar omkring när Gud skapade den fria människan. Jag läser från

1 Mos 2:7

-Och HERREN Gud formade människan av stoft från jorden och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse.

Det är väldigt svårt att veta, när det gäller skapelseberättelsen, hur exakt återgiven den är. Det talas i bibeln om profetiska årsveckor och profetiska år och dagar som har helt andra mått än vad en vanlig dag innebär. Så dag och år kan betyda olika saker. För mig är det viktigast att vara övertygad om och tro på att Gud har skapat och frambringat allt. Det finns en individ som är orsaken till allt.

Om vi har en materialistisk världsbild, innebär det att vi tror bara på det fysiska, det vi kan se runt omkring oss. Vi tror bara på materia och energi. Allting rymms i en materialistisk världsbild, enligt de människor som har denna syn. Många är både evolutionister och materialister. De tror att allting, även människan, har kommit fram genom en process av evolution. Vi pratar om den själviska genen som utvecklas och tar form och som slutprodukt – om man nu anser att människan står högst – så står människan där genetiskt på en väldigt hög nivå. För en evolutionist måste det vara en total motsägelser att, det vi kan kalla *"den själviska genen"* utvecklar en biologisk individ som ställer existensiella frågor. En ko frågar inte efter meningen med livet. Om du har en lycklig ko som äter gräs någonstans, så funderar den inte om det är bättre att bo i Knivsta eller Sol-

lentuna. Den kan inte ställa den frågan. Sådana ting är likgiltigt för kossan. Men människan ställer en massa märkliga frågor. Den själviska genen har ingen själ i sig. Det finns ingen kraft och orsak till varför den skulle börja frambringa och ställa en massa underliga frågor. Den

Ett meningsfullt liv förutsätter, enligt min åsikt, en kristen världsbild. Det blir inte mycket mening om du bygger ditt liv enbart på en materialistisk världsbild. Det blir ett vacuum.

själviska genen är ute efter att vara effektiv i fortplantning, vara effektiv i att tillgodogöra sig föda och effektiv i att fly fara, effektiv i att söka skydd. Det skulle då räcka med att vi var en avancerad apa som kan äta bra, hitta föda och vid fara för regn gömma oss i någon grotta.

Varför skulle vi börja utveckla en sådan nivå att vi ställde existensiella frågor? Vi vet att evolution bygger på att den starkaste vinner över den svaga. Den starkaste individens gener fortplantas, och så blir det en fantastisk fortsatt utveckling. Men vad är det som är så fantaskiskt effektivt med att ställa existensiella frågor?

Eller att fundera ut evolutionsläran? Det gör inte människan på något sätt effektivare som biologisk varelse.

Den fria människan

Vi har i bibelns första kapitel läst om att jorden var öde och tom. Innan Gud skapade i den skildrade skapelseveckan, var jorden öde och tom. Det förefaller som om det finns en urskapelse, och uppenbarligen finns det ett Big Bang någonstans. När man studerar det expanderande universum, planeterna i universum, solsystemen, galaxerna rör

sig från ett centrum, utåt. När du kal-kylerar baklänges, så kommer du till en punkt – antag 20 miljarder år sedan – då hela universum rymdes i något som var mindre än en molekyl, som var mindre än en atom, som var mindre än en elektron – som var ingenting! Och där rymdes all energi, all massa. Och på ett ögonblick kom universum fram! Alla elektroner snurrar runt atomkärnorna, alla atomkärnor finns, elektronerna snurrar och befinner sig på rätt avstånd från atomkärnan. Och detta direkt! Alla naturkonstanter finns där med rätt inställning. I förlängningen är allting trimmat på ett sådant sätt att ett biologiskt liv är

iskan!

Gud gör sig synlig lika mycket som han gör sig osynlig.
Det har att göra med att Gud respekterar att människan
är en fri individ som ställs inför val.

möjligt. Det finns, vad man vet, bevisat biologiskt liv bara på Tellus. Jag vet inte av något annat liv. Här finns det liv. Det som inte är liv, kallas oorganiskt. Det finns materia, men inte liv, vad man vet, på andra ställen. Den del av universum där vi bor är konstruerat så att mänskligt liv är möjligt. Dessa förutsättningar fanns i Big Bang – alltså i icke tid. Före Big Bang fanns ingen tid. Ingen materia, ingen energi, ingenting. En naturvetenskapsman kan inte förklara detta. Man blir tvungen att tillgripa en högre princip och måste helt enkelt släppa in tanken på en annan nivå. Det finns en våning ovanför min tillvaro, där jag håller på och studerar dessa fenomen. I Big Bang går de här hemmasnickrade teorierna under. Materialismen håller bara till vissa delar. Det krävs en meta-princip för att över huvud taget big bang med vårt universum skulle kunna uppstå ur ingen tid och ur ingenting.

Guds projekt

Vi brukar säga att människan spår och Gud rår. Men så är det inte. Gud har backat av. I en viss tid, i starten, utförde han allt i sin allmakt. Allt skedde utifrån Guds uttalade, kausala vilja. Gud orsa-

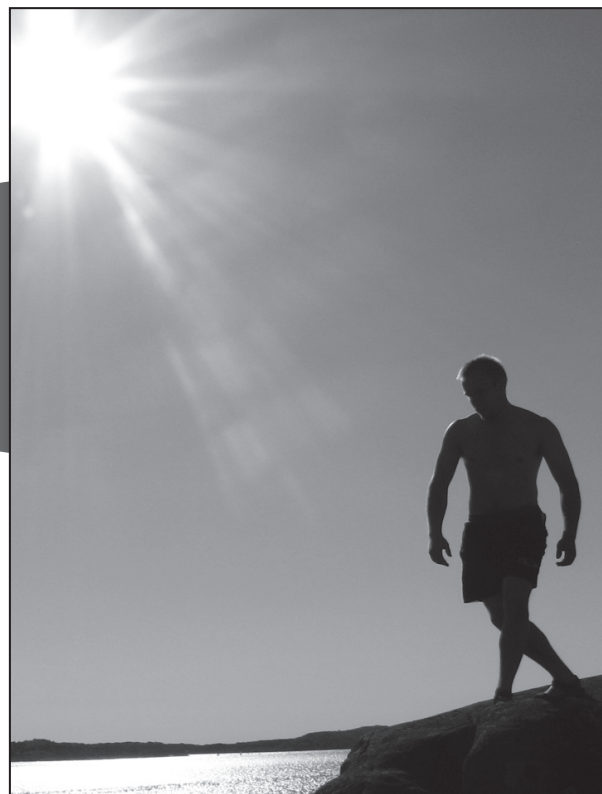
kade allting. Men det fanns en tid då han i skapelsen började drömma om ett visst projekt. Jag vill kommunicera med någonting som är litet likt mig. De kan vara litet barnsliga, det gör ingenting. Du kanske har en väldigt allvarlig gudsbild, och det får du väl ha, men det är inte den bild Gud presenterar för oss i Bibeln. Det står om visheten i en psalm. Hur visheten lekte inför Gud. Det finns alltså en lek, det finns en glädje, det finns en frihet inför Gud.

Gud hade ett projekt. Han tänkte: Det skulle vara kul ha en barnkrubba! Ungar som växer upp, har olika intressen. Ibland är de uppkäftiga och har frågor. Men det skulle ändå vara roligt att kommunicera och diskutera.

I 1 Mos står det om hur Gud kom i aftonen. Gud brukade komma då det började svalkas. Han var verkligen praktisk. Varför skulle han ner och svettas? Jag kommer mot eftermiddagen då solen går ner. Då pratar jag med Adam och Eva och sitter ner och har det mysigt med dem. Det var Guds plan. Men de här människorna han satte in i Tellus, jorden, var marionetter, styrda av Gud. Kodade på ett visst sätt. De tänker inte fritt, de handlar inte fritt. Det är ju Gud som styr allt då. Gud planterar då in ett träd i lustgården. Det fanns miljontals med träd. Det fanns örter, det fanns allt man kunde önska sig. Men Gud satte in ett speciellt träd med vackra frukter, ett enda träd om vilket han sa: -Det här trädet ska ni inte äta av. Det var det enda påbud Gud gav

människorna. I övrigt var de helt fria i lustgården. Det Gud menade var att människan skulle välja att inte äta av det. Det var ett positivt val att låta bli att göra fel. Om jag glömmer en tusenlapp framme, och någon hittar den, kan han välja mellan att fråga efter vem som glömt den, eller stoppa den i egen ficka. Valet är inte att göra fel, utan att göra rätt eller fel. Människan skulle ha valt att låta bli det där trädet. Trädet var insatt bara för att vi skulle vara fria människor.

Vi är inte fria, förrän vi ställs inför val. Små barn har en viss frihet när de kan krypa runt på golvet och dra ner borddukar så att vaser kraschar sönder. När de blir vuxna, sparkas de ut i tillvaron. Många människor känner sig som en stålkula i ett flipperbord. Kulan skjuter

Om du har en lycklig ko som äter gräs någonstans, så funderar den inte om det är bättre att bo i Knivsta eller Sollentuna. Den kan inte ställa den frågan. Sådana ting är likgiltigt för kossan. Men människan ställer en massa märkliga frågor.

hit och dit, fram och tillbaka. Människorna känner sig på det sättet utslängda i tillvaron. Men Gud har en kallelse till alla människor. Det finns en ordning, det finns system, det finns strukturer. Dessa strukturer hittar vi i den bok Gud har valt att ge oss, nämligen Bibeln. Gud har valt att visa sig själv.

Gud gör sig synlig lika mycket som han gör sig osynlig. Det har att göra med att Gud respekterar att människan är en fri individ som ställs inför val. Om Gud skulle visa sig helt tydligt för oss – skulle vi då ha något val att tro på Gud eller inte? Tror jag på Gud av fri vilja, om han kommer in i rummet där jag är och ställer sig där? Om Gud skulle framträda i rummet, så skulle jag inte ha någon frihet att tro eller inte tro.

Men Gud blir synlig för den människa som söker honom. Då är det fantastiska att vår gemenskap med Gud kommer ur en fri relation. En kärleksrelation, då du böjer dig mot Gud och Gud böjer sig till dig. Vi kommer inte till Gud i uppror med en massa anklagelser, utan vi söker honom. Vi säger så här: Ok, det finns många saker jag inte förstår. Men jag vill söka dig. Jag tror att det finns en mening med detta liv. Det finns något människan kan grunda sitt liv på.

Den själviska genen

Ett meningsfullt liv förutsätter, enligt min åsikt, en kristen världsbild. Det blir inte mycket mening om du bygger ditt liv enbart på en materialistisk världsbild. Det blir ett vacuum. Den materialistiska, evolutionistiska världsbilden säger att materia och energi plus mängder av tid plus slump ger oss universum. På sikt framställer universum biologiska individer och så småningom människan. Det som orsakar och är grunden till att vi finns här på jorden är alltså materia, energi, tid och slump, som frambringar ett universum som på sikt blir funktionellt för biologiska varelser och frambringar människan. Det är den materialistiska, evolutionistiska världsbilden. Det är väldigt lätt att omfatta den. Man behöver inte fundera mycket på Gud och sådana här frågor, religiösa människor som sjunger och pratar om Jesus. Allt detta kan man avfärda. Det vet ju alla, vetenskapen bygger på det här. Materia, energi, tid och slump. Och så får vi en evolution som frambringar biologiska varelser och så småningom träder människan fram som en evolutionsprodukt.

Men vad grund har man för en sådan här världsbild, om man har såna här lustiga gener som utvecklar intresse för existensiella frågor? Den själviska genen utvecklar sig, tar sig fram. Den starkaste överviner, klättrar upp och börjar ställa frågor om livets mening. Varför är jag här? Vad är meningen med att leva? Är jag på väg någonstans? Finns det något mål, finns det någon fortsättning? Det verkar som om människor i alla tider ställt dessa frågor. Om man tittar på de äldsta gravsättningarna, redan från stenåldersmänniskorna, så ser man att de tog med sig vapen och mat och lade det i graven. Men det var ju bortkastat, de var ju döda och behövde det inte längre. Jo, man trodde på en fortsättning. Det fanns hela tiden en tanke på att det här projektet fortsätter på något sätt. Därför ska vi stoppa ner litet pilar, knivar och brödkakor, så de har mat. Det här följer människornas civilisation hela tiden. Hon har alltid den föreställningen att det finns något bortom döden. Jamen, hon skulle inte ha sådana frågor. Det är ju materia, tid och slump som har frambringat allt. Varför ska det finnas sådana frågor? Nej, bort med de frågorna, vi behöver inte fråga om livets mening. Men ändå gör människor det.

Vad händer med moral? Med den här världsbilden kan du inte ha någon moral. Jamen vi måste ha moral. Vi har ju lagstiftning. Även den som förfäktar den här världsbilden vill inte att hans tonårsdotter ska bli våldtagen. Om vi frågar professor Tennsjö som har den här världsbilden – inte vill han att hans släktingar ska bli våldtagna. Men han har inget som han kan grunda sin moral på. Det är en otrevlig tanke att han själv eller någon släkting skulle bli mördad eller något sådant. Men egentligen har vi inget stöd för att söka livets mening eller tala om någon moral. Vad är moral för något, om det som sker i min hjärna är kemiska eller elektriska processer eller något annat. Om detta är sant, kan jag inte hållas ansvarig för de beslut jag fattar. Om jag slår ihjäl en människa – varför ska ni stoppa in mig i fängelse? Jag har inget ansvar. Det vore bättre stoppa in min lärare eller min familj – jag har inget med det här att göra. Jag är bara produkt av den genetiska uppsättningen jag har, jag är produkten av min omgivning och blir en ansvarslös människa.

Bibeln förutsäger profetiskt att det kom-

mer en tid då lagen inte ska ha någon grund. Laglöshet är inte att ha en dålig lag, utan att sakna lag. Det kommer en tid då vi tappar värdena. Många filosofer idag förnekar att det finns värden. Att det finns normativa värden, att det finns föreskrivna värden, att det finns receptur för hur människan ska leva. Om du säger att vi är frambringade av en slump, vad ger dig då rätt att som en slumpprodukt ställa dig upp och kräva att någon ska åtlyda vissa normer och regler. Varför då? Man kan säga att mycket av mänskliga värden försvinner. Man kan också säga att människans ansvar till stor del försvinner. Hon har inget mandat. Det är inget utifrån som ger människan mandat. För att ta på sig ett ansvar måste man vara inplacerad med ett uppdrag. Någon måste tilldela dig ett uppdrag.

Guds plan

Den judekristna tanken är att Gud är den skapande individen. Han formar av materia och energi. Gud använder sig av tid och följer en plan. Den plan Gud skapar har en upphovsman, en kraft, en skapande individ. Då blir det helt naturligt att tala om mening. Vi är insatta här med uppdrag, vi ska förvalta den här jorden, vi ska råda över den. Vi ska ta ansvar för den här jorden. Den som läser bibeln ser att Gud har valt att kommunicera, lägga ner tankar och prata med vissa människor. De kallas profeter, och de har nedtecknat vad Gud vill ha utfört här på jorden. Vissa normer gäller för mänsklig samvaro. Vissa saker är bra, vissa saker är dåliga. Så får man en naturlig moral. Vi har ett fundament. Det finns någon som skapar alltsammans. Använder tiden – miljarder år om det behövs – en som gör allt på ett intelligent och planlagt sätt. Meningen med vårt liv – den här själviska genen som är så uppkäftig och frågar varför är jag här, varför är det så, varför är det så, får svar på frågan om livets mening. Varför, varför? Jo, jag är frambringad av en Gud, en individ som har skapat mig, en som är större än jag. En som jag inte förstår till alla delar, men av vad jag förstått så finns det en Gud, en kraft som frambringat alltsammans. Och det gör mig även ansvarig. Vi ser att en kristen världsbild löser väldigt många problem i praktiska frågor, etiska frågor, moraliska frågor. Och när det gäller livets mening, så förklarar det väldigt mycket. ■

Ett folk på väg ut ur tiden!

Guds vision för vår tid handlar om ett folk på väg ut ur tiden, ett maranatafolk som går korsets väg som leder hem!

Text: Karin Vidén

Då Gud kallar människan till sig handlar det för henne om en total kapitulation inför hans frälsning, en underkastelse inför den metod och räddningsaktion han själv planlagt i och genom sin son Jesus Kristus. Hur ofta gör vi inte Guds frälsning till en tämligen lättköpt och attraktiv vara som gärna får kittla våra sinnen, och helst inte innebära alltför stora förändringar i vår livsföring. Det får gärna vara en glattlig lite-lagom-frälsning, eller en hemsnickrad på-mina-egna-villkor-frälsning. Guds frälsning är dock något oerhört dramatiskt; ett drama där människan i sanningens ljus från korset får insikt om synd, nakenhet och evig förtappelse. Frälsningen är Guds svar på människans desperata nödrop och åkallan om räddning där hon befinner sig i dödens käftar!

Medlemsskap och social tillhörighet i den kristna gemenskapen är ingen garanti för varken frälsning här i tiden eller inför evigheten. Ingen präst och ingen kyrka, inget samfund och inga goda gärningar, nej inte heller Maranataförsamlingen i Stockholm kan stå som garant för någon människas eviga väl.

Att bejaka Kristi kors är ett personligt val, eller mer korrekt, ett svar på en kallelse, vars ovillkorliga följd innebär att bli betraktad som en däre av en sekulariserad samtid. Kristenheten acklimatiseras och assimileras alltmer in i rådande samhällsfrågor inom politik, religion och kultur, och avfallet från Guds eget ord där korset är centralt, är ett faktum. Korset som glittrig symbolik fascinerar dock människan, men är genom sin religiösa attraktion och utsmyckning ändå helt ofarligt för den aktiva ondska som i allt söker beröva korset dess frälsande kraft. Då Jesus spikades upp därpå, handlade det om hån och spott, trakasserier och djupaste smärta under bördan av mänsklighetens synd. Lydnadens väg innebar

för Frälsaren ett ohyggligt lidande och en ofrånkomlig död, och för hans sanna efterföljare har korset genom alla tider inneburit frälsning och självlivets död, genom överlåtelse till Honom. Jesus Kristus är försoningen för våra synder, och hans dyrbara blod är det enda reningsmedel som gäller inför Fadern. Han är det försoningsoffer Gud gav av kärlek till dig och mig. Han som är uppståndelsen och livet är för varje människa den enda framkomliga vägen till Gud, till evigt liv och till evig salighet!

-Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet.

och ljumheten. Kristi kors provocerar den religiöst och kulturellt inlindade och förfinade förföriska ondska som fått tidigare brinnande kristna människor att utan motstånd vaggas in i andlig sömaktighet där engagemanget mer handlar om att överskyla teologiska skillnader i dialog, värna religionsmöten och relationer för en ny samhällsordning; att i ett gemensamt projekt bygga ett samhälle genomsyrat av godhet och humanism, som en plattform inför Jesu återkomst till jorden. Men Guds folk står inför en nära förestående evakuering, och uppdraget här i tiden handlar om en strid på liv och död för själarnas frälsning och evighet.

Den pilgrimsskara som väntar sin frälsares tillkommelse på den brustna skyn, har i alla tider varit, och är fortfarande idag, ett maranatafolk, ett folk på väg ut ur tiden. De har avslöjat de mot korset

Genom frälsningen föds det nya livet, den nya identiteten, den nya tillhörigheten och det nya målet.

Jesus lever och han är det hopp för framtiden som så många människor idag saknar. Genom frälsningen i honom föds det nya livet, den nya identiteten, den nya tillhörigheten och det nya målet. Den pånyttfödda människans liv blir ett konkret vittnesbörd om att hon nu har sitt sinne vänt till det som är därovan, där Kristus är, alltmedan samtiden förfasar sig: *"Svärmare och dårar! Fundamentalister och sekterister!"*

Det ligger mycken provokation i bekännelsen att tillhöra Kristus och den frälsta skaran; det folk Gud utvalt och friköpt åt sig, och som han i kärlek leder fram genom tiden. Korsets kraft verksam i en människas liv leder till ofrånkomlig konfrontation med ondskan

fientliga krafter och planer som genom polititiska program och samhällsengagemang söker skapa en bättre värld och framtid. De har avslöjat den ekumeniska religiositetens livsförödande faror och bedrägligheter, och fjärrar sig med avsky från världens och religiositetens hån och begabbelser då den ånyo korsfäster deras frälsare. De lever i uppbrott och erfar utanförskap i den här världen, men har sitt medborgarskap och sin identitet i det kommande. De har tagit emot Kristus i sitt liv och de får dela Guds egen vision om framtiden och har genom tron blivit befästa i det tillkommande. Halleluja!

Guds vision för vår tid handlar om ett folk på väg - ut ur tiden - på väg hem! Maranata- Jesus kommer! ■

-Evangelium är en Guds kraft till frälsning och inte ett resonerande!

Vittnesbörd av Asta Olausson

Talet om korset är en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft.

Aposteln Paulus skriver om när han kom till Korint:

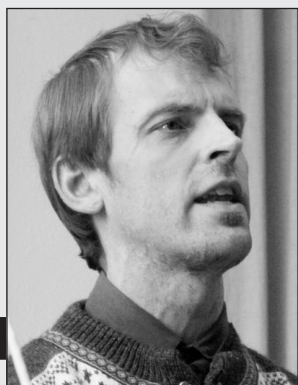
-När jag kom till er, bröder, var det inte med stor värtalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag

hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft. Vi ville inte att er tro skulle byggas på människors visdom utan på Guds kraft. (1 Kor 2:1-5)

När jag blev frälst och förstod att Jesus var en verklighet och att jag måste välja, så var det inte genom intellektuell övertygelse och övertalning jag blev övervunnen, utan genom den helige Andes överbevisning om att Jesus fanns och att han redan var min Frälsare.

Paulus säger om sin ankomst till Korint att han där inte ville veta av något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. Han skriver att han var svag och rädd och orolig när han kom dit.

I Apostlagärningarna kan vi läsa att Paulus kom till Aten, och sedan lämnade han Aten och kom till Korint. Man kan då fråga sig vad han upplevt i Aten som fick honom att inta denna attityd som han beskriver för korinterna, vad som fick honom att känna så här. I Apostlagärningarna beskrivs hur atenarna tyckte om att diskutera och de gärna lyssnade till

-Vi ska vara fyrljus i natten!

Vittnesbörd av Stig-Erik Westman

Det är ett stort privilegium att få tjäna Jesus i denna tid. Tiden är kort, Jesus kommer snart, och vi har alla ett viktigt uppdrag på denna jord att bärga själar för himlens land. Vi måste rusta oss med den rätta rustningen så vi kan hålla ut i denna tid. Vi står inför Jesu tillkommelse, men ännu finns tid att rädda själar.

Jag var femton år då jag blev frälst, hemma i Jakobsstad i pingstförsamlingen där. Jag gick dopets väg. Men jag försummade att läsa Guds ord, och när jag kom upp i övre tonåren, kom jag bort från den rätta vägen. Vid tjugofem års ålder började jag på ett jobb med ofrälsta arbetskamrater. Min bibel blev lagd i bokhyllan och började samla damm. Istället var jag ute med mina ofrälsta arbetskamrater. Någon gång kunde det hända att jag satte på någon gammal skiva eller kassett med Maranatasånger. Det fanns något

inom mig som sa: Stig-Erik, du är på fel väg och jag vill ha dig tillbaka på den rätta vägen! Det tog tio år, sedan på ett möte i Jakobsstad gick jag fram och sa: Herre Jesus, du ser att jag har gjort fel. Nu vill jag komma tillbaka till dig Jesus, och den rätta vägen. Jag tänkte på den gode herden och kände mig som det förlorade fåret som var ute och sprang bort. Jag är så tacksam till Jesus att jag fick möta honom och komma tillbaka.

Syskon, vi har mycket att vara tack samma för idag, att vi får ha Jesus. Han är vår enda räddning idag, både för det här landet och var och en av oss. När vi samlas till bönemöten på Bällsta, brukar jag tänka: Måtte vi få vara en stor stark skara i vårt land som ännu får nåd att proklamera ett glatt budskap, att vi kan gå emot ondskan i vårt land. Vi har löftena i Bibeln att vi ska få hjälp från ovan när vi åkallar Guds namn. Ibland ser jag liksom syner i natten; jag

ser fyrljus. Vi har som uppgift att vara fyrljus i den mörka farleden och dra in människorna i hamn. Vi måste se till att vi inte slocknar. Det kanske känns tungt och svårt ibland, men vi har Jesus och vi har en uppgift. Vi ska inte låta den onde eller något skrämja oss, för vi har löftena i den Gamla Boken. Det stora fyrtornet som lyser är himlahamnen. Och, broder och syster, var du än bor: Håll ut! Vi är snart hemma!

Vi har Jesus Kristus och varandra, syskon. Han håller sin hand över var och en som inte har böjt sig för Baal. I vårt land finns ännu bröder och systrar som är med på vägen. Det kan bli som i gamla Israel när Baals-profeterna utmanade Elia. Vi kan få stå som han gjorde!

Jag brukar sjunga:

*Det är jubel och fröjd i min själ,
Det är jubel och fröjd i min själ,
i mitt hjärta jag har
jubelsången så klar,
det är jubel och fröjd i min själ.*

Ibland när jag jobbar, kan det komma perioder då det inte är jubel och fröjd i min själ. Men då har jag den gamla boken, Bibeln, som jag får öppna. Jag brukar då läsa i Psaltaren. Så får jag knäppa händerna och be till Jesus om hjälp, och han svarar på bön! Vi får hålla ut och kämpa vidare i Jesu namn! ■

filosofer av olika skolor. På torget i Aten började man diskutera med Paulus och med varandra, och undrade vad den här pratmakaren Paulus kunde ha att komma med. Då tog Paulus till orda och sa:

-Athenare, jag ser av allting att ni är mycket religiösa. När jag har gått omkring och sett era gudabilder, har jag nämligen också funnit ett altare med inskriften: Åt en okänd gud. Vad ni alltså tillber utan att känna, det predikar jag för er. (Apg 17:22-23)

Och så fortsätter Paulus tala om hur Gud skapade världen. Jag har tänkt på att när Paulus börjar tala till atenarna, så utgår han ifrån dem och deras tankar. Han talar om att de dyrkar en okänd Gud, en bland alla andra gudar. Paulus började tala till dem om att denne okände gud skulle vara den gud som vi har. Men för atenarna var den okände guden en bland alla andra avgudar. Jag har tänkt på att man kan inte

utgå från den visdom, den filosofi eller de uppfattningar som människor har, utan vi ska predika en korsfäst Kristus, därför att evangelium är en Guds kraft till frälsning och inte ett resonerande.

Jag arbetar en del i receptionen på vårt hotell Pilgrimshem. Det bor en del muslimer där, och jag försöker vittna för dem. Då säger de: Vi tror också på Jesus! Men det är en annan Jesus. Det är inte den Jesus som vi har, utan en annan Jesus. Vi kan inte ta deras tro som utgångspunkt för vårt vittnesbörd om Jesus, utan vi måste vittna om vad vi själva hört och upplevt om Jesus. Det händer i så många sammanhang att man utgår ifrån vad olika människor upplevt och söker det som är gemensamt i de olika upplevelserna, istället för att vittna om vad jag själv personligen upplevat. Jag kan inte föra in andras utgångspunkter

i mitt vittnesbörd för att försöka få en gemensam plattform. För då blir det en annan Jesus.

Paulus skriver i Romarbrevet att vi behöver inte fara upp till himmelen för att hämta Kristus ned, eller fara ner i avgrunden för att hämta honom upp ifrån de döda, därför att ordet är dig nära, det ord som vi predikar, därför att tron kommer av predikan och det finns ingen annan väg till Jesus än att få höra Guds Ord predikas, få höra evangelium, därför att det är en Guds kraft till frälsning. Det innebär korsets smälek – det finns ingen annan väg.

Jesus Kristus lever och är uppstånden. Han går omkring idag och söker människor till frälsning och vill använda oss. Vi brister i förstånd och visdom, men Jesus vill hjälpa oss, därför att det är på Hans uppdrag vi går ut för att tjäna Honom och inte oss själva. Amen. ■

Radio Maranata!

Stockholm 88 Mhz Tid: Alla dagar kl 08.00
(Obs! Onsd, arabiska)
Månd & Onsd kl 18.00

Göteborg 94,9 Mhz Tid: Tisdagar kl 21.00
Söndagar kl 15.00

Sänds också vi nätet:

www.maranata.se

BMC-förlag

Litteratur, mötesinspelningar, musik och tidningar! Gör din beställning på:

www.ballstamediacenter.se eller ring

08- 98 56 83!

Pilgrimshem HOTELL

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm

490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Friköpt!

Text: Stina Fridolfsson

Redan profeten Jesaja, som levde några hundra år innan Jesus föddes hit till världen, hade fått klart för sig att Jesus inte skulle vara någon som blev uppskattad för sitt utseende och verksamhet:

-Han hade varken skönhet eller majestät. När vi såg honom var hans utseende inte tilldragande. Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet.

Präster och kulturpersonligheter uttrycker förment djupsinniga, kritiska funderingar omkring hur Jesus såg ut, och tolkar in sina värderingar i vad Jesus gjorde när han blev människa och gick på jorden. Jesaja som profeterade om Jesus som den lidande tjänaren, hade fått denna uppenbarelse många hundra år innan Messias föddes till världen.

Många tillber en förskönad ikon, gärna med helgongloria, som man kallar Jesus Kristus. Men den gestalten stämmer också illa med verklighetens Jesus. Vilken bild man gör sig av Jesus utseendemässigt, är faktiskt ovidkommande. Det som är avgörande för våra möjligheter att lära känna Jesus Kristus, är att vi inser vår belägenhet som förloerade, som döda i synd och överträdelser. Då kan vi tillägna oss det som skrivs i fortsättningen av detta profetiska budskap, det som gick i fullbordan genom Jesus Kristus, han som gett förlorade människor hopp i generation efter generation:

-Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsokt, slagen av Gud och pinad. Han var genomborrad för våra överträdelser skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi

skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Föreställ dig att du är en dödsdömd fånge, du har fått domen som du gjort dig förtjänt av. Hela ditt liv är förverkat. Men så kommer någon och erbjuder sig att ta ditt straff. Inte bara det, men han vill ge dig ett nytt liv, nya förutsättningar och möjligheter att handla rätt. Inte frågar du då om han har ett trevligt utseende, bländande leende eller vackra ögon? Det du är i desperat behov av att veta, är om han har makt och auktoritet så att han kan hålla vad han lovar. Är det möjligt att någon annan kan ta ditt straff, dö i ditt ställe och ge dig nytt liv?

Ja, Jesus gjorde det! Han bar våra missgärningar i sin kropp och lät sig avrättas för att rädda oss. Jag är frälst! Vad bryr jag mig om alla hånfulla tillmälen, nedsättande värderingar och förvridna tolkningar om min Frälsare, när jag fått uppleva detta saliga MEN:

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig...

Jag behöver inte filosofera över hur Jesus såg ut när han gick här på jorden. För mig är han livet. Meningen med livet. Upphovet till livet. Jag vet att han är Guds Son, för han har frälst mig.

Jesus älskar mig, han dog för mig som var utan hopp, han köpte ut mig ur syndens och dödens grepp, och har en underbar plan för mig i tid och evighet. Jag älskar honom, och längtar hem till himlen. Där fullkomnas det jag redan nu fått försmak av genom tron. Jag är medborgare i Hans rike, som består av rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande.

Tack, du min levande och uppståndne Frälsare, att jag får tro på dig, vittna om dig, tjäna dig. Tack för att du är rättfärdig, helig och god. Tack, Jesus Kristus, att du kommer snart för att hämta dem som hör dig till!